

Chương 4

“Ý, tớ phụ trách vụ bồi thường của Tổng Ý, nên giao tiền cho ai đây?”

Dương Tư nhòai trên bàn làm việc của Chân Ý, hỏi.

“Đăng thông báo đi. Nếu không có người thân thì quyên cho từ thiện.”

“Được.” Dương Tư nói xong, cẩn thận dò hỏi: “Ý, cậu có ổn không?”

“Rất ổn.” Chân Ý không ngẩng đầu lên. “Tại sao lại hỏi thế?”

“Sếp đòi cho cậu mấy vụ...”

“Bởi vì gần đây người ủy thác luôn phàn nàn về tớ.”

“Cậu đã nghĩ tới nguyên do chưa?”

“Nghĩ rồi.” Chân Ý ngẩng đầu. “Họ bị bệnh!”

Dương Tư khẽ cắn môi, không nói gì nữa. Lúc này, trợ lý luật sư Giang Giang gõ cửa, hơi rụt rè: “Chị Ý ơi, sếp tìm.”

Phòng làm việc của Biện Khiêm lấp một loạt cửa sổ sát đất, ánh mặt trời ngập tràn. Chân Ý không có lòng dạ thương thức, sau khi ngồi xuống bèn cười đối phó với anh.

Biện Khiêm tuổi trẻ đầy hứa hẹn, vẻ ngoài điển trai, bản thân không học luật mà là bác sĩ tâm lý, quan hệ rộng, biết quản lý, đưa văn phòng luật đi lên như điều gặp gió, khiến nơi đây đã trở thành chỗ làm việc đáng mơ ước của bao sinh viên tài cao đến từ các trường đại học danh tiếng.

Hồi Chân Ý học đại học, anh thường xuyên tới nhà ông nội, từ khi đi học đến lúc tốt nghiệp, mọi vấn đề học búa đều do anh giải quyết thay Chân Ý, hai người còn thân thiết hơn cả anh em. Trong văn phòng luật, anh luôn che chở cho cô, có vụ án gì tốt cũng dành cho cô.

Anh nói chuyện không hề quanh co: “Tiểu Ý, trong văn phòng luật chỉ có em không nhờ anh tư vấn tâm lý thôi.”

“Em không cần.” Chân Ý đáp rất nhanh, suy nghĩ một chút, nhìn anh như kiểu “anh có bệnh à”. “Có ý gì? Anh nói cái chết của Tổng Ý khiến tâm lý em bị ám ảnh ư? Buồn cười, cô ta muốn chết thì chết, có nửa xu quan hệ gì với em đâu? Người tự sát nhiều như vậy, ai ai cũng để lại ám ảnh cho em, em nào có giàu tình cảm như thế?”

Tròng mắt Biện Khiêm khẽ thít lại: “Thật ra sau vụ của Đường Thường, em nên nghỉ ngơi thêm một khoảng thời gian.”

“Không cần, em rất ổn.”

“Vậy ư?” Anh vẫn ôn hòa. “Tiểu Ý, hôm qua Giang Giang bị em nói đến phát khóc, đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Có gì đâu, chẳng qua em chỉ khen con bé có cố gắng, thu thập được rất nhiều thông tin cho vụ kiện.”

“Ồ? Nguyên văn của em hình như là: “Giang Giang, chị thật sự bội phục em, trong một ngày có thể vơ vét được nhiều rác rưởi thế này.” Phải không?”

Chân Ý rời mắt đi: “Em cay nghiệt thế đấy, đây là phong cách của em.”

“Tiểu Ý, trong vòng hai tuần, em bị năm người ủy thác phàn nàn.”

“Xin lỗi, tố chất chuyên môn của em không đủ vững vàng.”

“Anh lại không cho là vậy. Có thể hỏi một chút, anh Chu trong vụ án quấy rối tình dục và bạn gái anh ta chờ em trong phòng làm việc, sau khi tiến vào thấy bạn gái ngồi trên đùi anh ta, em đã nói gì?”

Chân Ý mím môi: “Nói gì đâu, “Lại là một đôi có ghế không ngồi mà thích cạo đùi”. Không phải sự thật sao?”

“Em không cảm thấy lời nói của em có ý bóng gió không hay sao?”

“Không hề.” Chân Ý đốp lại: “Anh ta nghĩ nhiều như vậy chứng tỏ bản thân anh ta chẳng phải loại tốt đẹp gì. Anh ta có khuôn mặt quấy rối tình dục...”

“OK, trước tiên không phỏng đoán mặt tốt xấu của anh Chu.” Biện Khiêm giơ tay lên. “Anh Trương gây tai nạn bỏ chạy thì sao? Mới đầu anh ta không chịu miêu tả chi tiết vụ đụng xe, em nói thế nào?”

Chân Ý hóp mặt lại, không lên tiếng.

“Làm sao? Ngại quá không nói được à?”

Chân Ý cúi đầu, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, tốc độ nói rất nhanh: “Em nói: “Bây giờ anh không chịu mở miệng, vào tù rồi để người ta mở cái miệng bên dưới của anh nhé?” Khụ.”

Biện Khiêm vuốt tai, than thở: “Còn có con trai của chủ tịch quận Lý, cậu ta muốn đi vệ sinh, em lại lệnh cho người ta “nhịn đi”?”

Chân Ý bực bội thở hắt ra: “Tên nhóc kia tưởng rằng đưa tiền là được, chuyện gì cũng có luật sư cáng đáng, hỏi thì không thèm đáp, một phút đòi đi vệ sinh ba lần. Thái độ gì thế?”

“Nói vậy quả thật có lý do của em.” Biện Khiêm gật đầu, vuốt cằm. “Nhưng lúc cậu ta nói không nhịn được, em nói gì?”

Chân Ý nhú mày, không hề biết sai: “Cậu ta khiêu khích em trước, anh không thấy vẻ mặt lúc cậu ta nói: “Không nhịn được.” đáng đánh đòn đến mức nào đâu.”

“Dù thế nào em cũng không thể nói: “Không nhịn được thì tôi thất giúp cậu”.”

Chân Ý liếc mắt nhìn bàn, im thin thít.

“Thằng bé bị em dọa cho sợ tè ra quần ngay tại chỗ đấy!”

Chân Ý nổi nóng, không nhịn được nữa mà nháy phắt lên: “Thằng bé? Ba lần lưu ban, tên nhãi mười bảy tuổi mới lên lớp 11 đã biết trêu ghẹo con gái vẫn là thằng bé ư?”

Im lặng như tờ. Cô sừng sốt hồi lâu, chậm rãi ngồi xuống trở lại.

Biện Khiêm: “Bây giờ đã ý thức được tình trạng của mình bất thường rồi phải không?”

Chân Ý quay đầu đi: “Không có. Hôm qua em ngủ không ngon, tính tình hơi nóng nảy.”

“Tiểu Ý, anh cho em nghỉ phép một tháng có lương, điều chỉnh tâm trạng lại đi, không muốn tìm chuyên gia thì ít nhất phải tìm một người em tin tưởng, thổ lộ những chuyện trong lòng ra.”

“Em không cần, em thật sự rất ổn. Bây giờ thứ em cần chính là công việc.”

“Sau khi vụ án của Đường Thường kết thúc, anh nên cho em nghỉ.” Biện Khiêm nghiêng người về phía trước, mang vẻ ra lệnh. “Kỳ nghỉ này là cưỡng chế. Em không thể từ chối. Trong một tháng này, anh sẽ không sắp xếp bất cứ việc gì cho em.”

Chân Ý nén cơn giận, đứng phắt dậy bỏ đi.

“Không cần cảm ơn!” Biện Khiêm vẫy tay với cô, nhìn cô giận dỗi bỏ đi, bật đắc dĩ lắc đầu cười.

Hương cỏ xanh thoảng đưa, cơn gió mát thổi từng hồi, viện dưỡng lão yên bình.

Chân Ý ngồi cạnh cửa sổ sát đất đại sảnh sinh hoạt, đánh cờ cùng bệnh nhân. Trong bệnh viện tâm thần có một viện dưỡng lão. Sáng nào Chân Ý cũng đưa ông nội tới đây rồi đến bệnh viện làm việc, buổi tối tiễn đường đưa ông về.

Kể ra, cô đã là nhân viên tình nguyện sau quá trình huấn luyện. Hôm nay là ngày phục vụ thứ sáu của cô, lòng cô bình lặng tươi sáng, hết như thảm cỏ lấp lánh ánh dương ngoài kia. Trong việc này, thật ra cô nhận được nhiều hơn cho đi.

Sinh hoạt cùng những bệnh nhân tâm thần đáng yêu đang phục hồi, rời xa ồn ã và thói xấu, chỉ còn trái tim đơn thuần, tâm trạng của cô tốt dần lên.

Chơi hết ván cờ với bệnh nhân, Chân Ý đi dọn dẹp phòng bệnh, đi tới đi lui cô rẽ nhằm hướng, lơ đãng đến một hành lang tĩnh lặng. Ở phía cuối, ánh mặt trời chiếu lên bệ cửa sổ, loài hoa màu vàng cô không biết tên đang nở đẹp tươi. Cơn gió hiu hiu lướt qua, từng khóm dập dờn.

Chân Ý không dần nổi, bước tới ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đi qua một căn phòng rèm cửa phất phơ. Gian phòng sáng ngời rộng rãi, trang trí rất ấm áp, có người ngủ trên chiếc ghế tựa rộng lớn mềm mại, trên người gắn đủ

loại dây dợ màu trắng. Ngôn Cách mặc áo blouse đứng bên cạnh, cầm bút ghi chép số liệu trên máy.

Đây là lần đầu tiên Chân Ý gặp Ngôn Cách trong những ngày qua. Cô nhớ phải giữ khoảng cách với anh, trước khi đến đã cố ý dò hỏi, phần lớn thời gian anh ở viện nghiên cứu chứ không ở bệnh viện.

Hiện tại... Chân Ý sừng sốt, khi nãy đầu óc cô trống rỗng, đi nhảm hướng, hình như đi qua một cánh cửa cấm vào. Nơi này hẳn là viện nghiên cứu. Cô phải nhanh chóng trở về trước khi Ngôn Cách phát hiện ra mới được.

Nhưng đã muộn. Ngôn Cách ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô, ánh mắt sau cặp kính của anh rất hững hờ. Nhìn từ phía anh, giờ phút này vẻ mặt của cô vừa ngơ vừa khờ, cứ như con gấu mèo Bắc Mỹ đi nhảm vào căn nhà gỗ của con người. Người trên ghế tựa đứng dậy, nói mấy câu với Ngôn Cách rồi mở cửa rời đi.

Chân Ý kiên trì đứng yên, một lát sau, Ngôn Cách cũng ra ngoài, không hỏi cô sao lại tới, chỉ nói: “Đã quen với công việc tình nguyện chưa?”

“Ừ, rất ổn.”

Cô không biết, có hôm anh tạt qua bệnh viện, đi ngang phòng sinh hoạt, thấy cô mặc đồng phục y tá tình nguyện, hướng dẫn các bệnh nhân múa máy điệu trẻ con, hết như cô giáo ở nhà trẻ vậy.

Chân Ý cố gắng tìm đề tài, chỉ máy móc trong phòng: “Vừa nãy anh làm gì thế?”

“Ghi chép tác dụng sau khi phối hợp sử dụng mấy loại thuốc tâm thần.”

Anh không nói tên thuốc, nếu không chắc cô choáng mắt: “Coi như là thí nghiệm à?”

“Ừ.”

Chân Ý kinh hoàng: “Thí nghiệm trên cơ thể người?”

Ánh mắt của Ngôn Cách dừng trên mặt cô: “Lạ lắm à? Bất cứ loại thuốc nào dùng cho con người, cuối cùng đều thí nghiệm trên cơ thể người.”

Chân Ý rụt cổ: “Ai đồng ý tiếp nhận thí nghiệm chứ?”

“Người tình nguyện.”

“Thật vĩ đại, hiến thân cho khoa học.” Chân Ý bỗng nảy sinh sự ngưỡng mộ trước tấm lòng cao cả.

“Có trả tiền mà.”

“...” Cô hoàn toàn câm nín.

“Ngoài thuốc ra, những liệu pháp không dùng thuốc khác cũng thí nghiệm trên con người à?”

“Đúng vậy.”

“Thế em cũng muốn làm người tình nguyện.” Chân Ý xung phong nhận việc.

“Là muốn gặp bác sĩ nhưng không muốn trả tiền thôi.” Ngôn Cách bóc mẽ không hề nể nang.

Cô cười khúc khích, đề nghị: “Cùng lắm thì sau này anh ra tòa, em không lấy tiền của anh là được chứ gì.”

“Tạm thời không có kế hoạch giết người.”

“...” Lạnh quá.

“Kiện tụng ly hôn..”

“Tạm thời không có kế hoạch kết hôn.”

An Dao thì sao? Chân Ý nghi ngờ, nhưng dù sao cũng là chuyện riêng của người ta, cô không muốn tìm hiểu.

Ngôn Cách cầm lấy tập hồ sơ, đi đằng trước: “Nếu em muốn thử, tôi giới thiệu em liệu pháp gây sốc.”

“Liệu pháp sốc điện à?” Chân Ý cau mày, không hài lòng dấu môi. “Ngôn Cách, anh muốn ngược đãi em sao?”

Hình như anh hơi cong khóe môi, không trả lời.

Chân Ý nghĩ kỹ, cảm thấy có lẽ mình có thiên kiến, bèn nói: “Có phải em nói sai rồi, liệu pháp này rất tốt phải không?”

“Không tốt.”

“Nhưng hình như có rất nhiều bác sĩ sử dụng.”

“Bệnh nhân sẽ rất đau đớn.” Anh nói: “Em không thể cho rằng bệnh nhân không có cảm giác.”

Lòng Chân Ý khẽ run lên, có phần cảm động, có phần ấm áp. “Còn có liệu pháp nào không dùng thuốc không?”

“Có rất nhiều liệu pháp tâm lý và vật lý trị liệu đã trở thành hệ thống, ví dụ như: ám thị, giải mẫn cảm(1)... Ngoài ra, mặc dù phạm vi áp dụng có hạn, nhưng liệu pháp thôi miên rất tốt.”

(1) Giải mẫn cảm: Liệu pháp tâm lý, bằng cách để người bệnh thường xuyên tiếp xúc với các kích thích tiêu cực, từ đó giúp họ gạt bỏ nỗi sợ hãi và lo âu.

Cô nhớ lại lần thôi miên nho nhỏ anh làm với cô ở trung tâm thương mại; “Cái đó chắc phải học lâu lắm nhỉ?”

“Ừ.” Anh đi tới phòng nghỉ ngơi riêng của mình, hé cửa ra rồi quay đầu lại: “Chân Ý, em có cần trò chuyện với ai không?” Tròng mắt anh trong veo, giọng nói ôn hòa: “Em có thể coi tôi là bạn bè hoặc bác sĩ, tùy em.”

Trái tim Chân Ý hơi khựng lại, anh đều biết cả. Bạn bè... ư?

Cô khẽ mỉm cười: “Hình thức bác sĩ đi.”

Chân Ý tựa vào chiếc đi văng rộng rãi mềm mại, tính thần mông lung. Cửa sổ sát đất mở ra, tấm rèm đung đưa, ngoài kia là bãi cỏ chạy dài. Đã đến cuối mùa hoa anh đào, gió thổi qua, cánh hoa nhẹ nhàng sà xuống, rải đầy bậc thang và sàn nhà, rơi bên chân cô.

“Giờ khắc này em có cảm giác gì?” Ngôn Cách ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, nhìn ra bầu trời xanh ngoài cửa sổ theo cô.

“Rất nhẹ nhõm.” Cô nhắm mắt, lại mở ra.

“Nhẹ nhõm thế nào?”

“Giống như, sau cơn mệt mỏi cùng cực, cuối cùng có thể nghỉ ngơi.” Cô thở phào.

“Thân thể mệt mỏi à?”

“Không, trong lòng rất mệt, mệt đến mức... mệt đến mức muốn khóc.” Cô cố gắng ổn định giọng nói.

Ngôn Cách nghiêng đầu nhìn cô, cô nhìn mây trắng, vẻ mặt dờ dẩn. Anh khẽ hỏi: “Có chuyện gì khiến em không thể nào quên ư?”

Là chuyện gì nhỉ? Hình như từ thời tiểu học xa xôi. Sau trận hỏa hoạn, mặc dù mẹ bị thương nặng, nhưng may mắn còn sống, nằm trên giường bệnh. Hôm đó Chân Ý bé nhỏ đã có thể xuống đất đi lại rồi. Cô ngồi bên giường bệnh, hơi sợ hãi nhìn mẹ. Chân mẹ bị cưa mất một đoạn, rất đáng sợ. Mẹ cất giọng khàn khàn nói: “Tiểu Ý ngoan, xem ngoài cổng bệnh viện có bán vải không, mẹ muốn ăn vải.”

“Dạ.” Cô trượt khỏi ghế, tay trái bó bột, ngu ngơ đi đến bên cửa sổ, nhón chân nhìn ra ngoài. Đường phố ở Thâm Thành rợp bóng cây xanh, cực kỳ tươi đẹp. A, cô đã thấy quây hoa quả rồi.

“Có ạ!” Ô, cô cũng muốn ăn.

“Đi mua cho mẹ một ít đi.”

“Vâng.” Cô cầm tiền, đi xuống tầng mua vải.

Một chiếc túi nhỏ, tươi ngon vô cùng. Cô xách túi, vừa đi vừa ngửa ngáy. Tay trái bó bột ngửa quá, gãi rồi lại gãi. Cô muốn ăn trước một quả, nhưng một tay không bóc vỏ được, nhanh chóng chạy về tìm mẹ thôi.

Bất thành linh, xung quanh dậy lên tiếng hét âm ỉ, có thứ gì đó bay xuống từ tòa nhà. Một tiếng rầm nặng nề khôn xiết. Cô cúi đầu nhìn, trông mắt của mẹ rơi ra ngoài rồi. Một giây sau, người lớn gần đó xông tới che mắt cô lại, ôm cô rời đi.

Rời đi trước vẫn tốt hơn, người ở lại thường đau khổ nhất.

Ngôn Cách hỏi: “Em cảm thấy cái chết của mẹ có liên quan tới mình sao?”

“Em không nghe lời, cũng không đáng yêu, mẹ không thích em. Nếu không, chắc mẹ không nỡ nhảy lầu đâu.”

“Không phải đâu, Chân Ý.” Anh nói: “Thời kỳ con người còn bé, mọi chuyện đều lấy bản thân làm trung tâm. Dù xảy ra điều gì đi nữa, cũng tìm nguyên nhân từ bản thân, cho rằng mọi chuyện xảy ra đều có nguyên do, một khi không giải thích được liền cho rằng do bản thân gây ra. Nhưng thật ra sự tình không phải như vậy.”

Chắc chắn trải nghiệm ấy đã để lại bóng ma cho Chân Ý, chỉ cần xảy ra chuyện không may, liền đổ trách nhiệm lên chính mình.

“Không phải sao? Nhưng lần này...” Chân Ý khó nhọc lên tiếng, song cảm xúc chua xót đắng cay ứ đọng trong cổ họng, khiến cô ngạt thở. Cô cau chặt mày, nhắm mắt lại. “Nếu em không vạch trần, có lẽ Tống Y sẽ không tự sát!”

Ngôn Cách lặng lẽ nhìn về phương xa, cho đến khi hơi thở người bên cạnh ổn định trở lại mới nói: “Trên đời này có rất nhiều chuyện không nằm trong khả năng khống chế của chúng ta. Em cố gắng làm tốt hết mức là đủ rồi. Về phần kết quả, đừng nên trách móc bất cứ ai, kể cả bản thân. Chân Ý, em phải biết rằng, đây không phải là lỗi của em.”

Giọng anh khi nói với người cần tư vấn dịu dàng như vậy.

Cô nghe lời anh, ấn đường chậm rãi giãn ra, thấp thoáng bình ổn lại phần nào. Dần dần, cô mở mắt ra, ngẩn ngơ nhìn cây hoa anh đào ngoài cửa sổ.

Cô mệt mỏi nói: “Không biết có phải em làm không đủ tốt không, nhưng em thật sự đã cố hết sức rồi. Chỉ có em biết suốt chặng đường phải chịu bao nhiêu uy hiếp trở ngại, nhìn thấy biết bao tăm tối. Em luôn tự nhủ, đây là nghề nghiệp của em, ít nhất em có thể đối kháng với thế lực kia. Dù không làm cảnh sát, em vẫn muốn làm một luật sư tốt. Em vẫn luôn nghĩ như vậy, nhưng lần này em biện hộ cho hung thủ thật sự, muốn gỡ tội cho cô ấy. Bây giờ nghĩ lại, em cảm thấy hoang mang lắm, cứ như có thứ gì đó bị đảo ngược vậy. Thông cảm cho cô ấy, muốn cứu cô ấy; nhưng không thể bất chấp sự thật cô ấy là hung thủ.”

Ngôn Cách nghe xong, hỏi: “Em vẫn luôn để bụng hung thủ là ai như vậy sao?”

“Em vốn xuất thân từ cảnh sát, bệnh nghề nghiệp rồi.”

“Nhưng hiện giờ nghề nghiệp của em là luật sư.”

Cô nghiêng đầu nhìn anh. Ánh mắt anh trong suốt như đá vôi chai, cô quay lại nhìn trời: “Đúng. Em mâu thuẫn, muốn bảo vệ người ủy thác của em, nhưng trong tiềm thức vẫn hy vọng họ không phải hung thủ.”

Anh nói: “Chân Ý, em làm luật sư như vậy, sau này sẽ rất đau khổ.”

Chân Ý hơi sững sốt, anh đang lo lắng cho cô. Giờ phút này, anh là bác sĩ hay là bạn bè?

“Nếu là anh, nếu người ủy thác của anh có tội, không phải anh sẽ có gánh nặng tâm lý sao?”

“Không đâu.”

“Đó là do tính cách của anh tạo nên.” Cô bặm môi.

“Chuyện này không liên quan gì tới tính cách cả, Chân Ý.” Anh nói chậm lại, nghiêng đầu nhìn cô. “Tôi không đồng ý với những lời anh nói, nhưng tôi sẽ đánh đổi cả mạng sống để bảo vệ quyền được nói của anh.”

Lòng dạ Chân Ý chấn động: “Voltaire (2)?”

(2) Francois-Marie Arouet (1694-1778), nổi tiếng qua bút hiệu Voltaire, là một đại văn hào, tác giả, bình luận gia, nhà thần luận và triết gia người Pháp. Ông luôn phấn đấu phát huy quyền làm người, bảo vệ quyền tự do cá nhân, tự do tôn giáo và quyền được phán xử công minh.

Từ mấy năm trước Ngôn Cách đã thích Triết học. Chân Ý yêu ai yêu cả đường đi lối về, đi theo anh giết thời gian ở thư viện, cũng nhớ mang máng mấy câu.

“Trí nhớ khá tốt.” Khóe môi anh khẽ động, nhưng không nở nụ cười. “Nếu em bằng lòng, hãy nhớ một câu, “Thứ trói buộc người làm nghề luật sư không phải là đạo đức của luật sư, mà là quy chế”, có lẽ em sẽ thoải mái hơn.”

Chân Ý bỗng dung không nói nên lời. Lòng ngực như bị thứ gì đó mềm mại đụng phải, ấm áp và an bình.

Cô không biết tại sao anh có khả năng ấy, chỉ vài câu ngắn ngủi đã chạm tới trái tim cô.

Sự thấu hiểu tự nhiên âm thầm như vậy, kiểu chuyện thế này, kiểu người như thế, không phải ai ai cũng có thể gặp được.

Nhưng thật đáng tiếc. Tại sao sau này không thể ở bên nhau? Tại sao lại buông tay anh?

Ngực Chân Ý ê ẩm, hơi nước sớm ngập vành mắt. Cô điềm nhiên hít sâu, nhắm mắt lại. Lần này, thật sự hơi buồn ngủ rồi. Ngôn Cách thấy cô im lặng một lúc lâu, quay đầu nhìn lại, bây giờ cô đã ngủ yên, hơi thở nhẹ nhàng.

Chưa bao giờ thấy cô yên tĩnh như vậy, anh cup mắt lẳng lẳng ngắm cô rất lâu.

Nhiều năm không gặp, khuôn mặt cô không thay đổi nhiều, lông mày cong cong, hàng mi thật dài, da rất trắng, hết như gôm sứ trong suốt, chưa từng đỏ mặt. Làn da trên cổ mịn màng như ngọc, bất giác khiến người ta có xúc cảm ấm áp mà tươi mát.

Con gió thổi vào từ cửa sổ, trong lành và ấm áp. Dưới sàn nhà rải đầy cánh hoa li ti, cách mấy bước là bầu trời xanh lam, gió lay ngọn cây, chim đang riu rít...

Trong lúc mơ màng, Chân Ý cảm thấy có ai đó đắp cho cô tấm chăn mỏng. Cô biết đó là Ngôn Cách.

Ngôn Cách, cậu bé ít nói nhưng biết lắng nghe trong hồi ức.

Mấy năm nay, càng trưởng thành càng phát hiện những người xung quanh chỉ đăm đúi thể hiện bản thân, chứ không lắng nghe lời người khác nói. Càng trưởng thành càng phát hiện xã hội tôn sùng khả năng diễn thuyết và hùng biện, chứ không biết lắng nghe là gì. Càng trưởng thành càng phát hiện, người như anh rất hiếm có. Khác hẳn vô số người Chân Ý từng gặp, nhắc tới chuyện của mình thì thao thao bất tuyệt, liền thoảng liên hồi, nghe người khác nói lại nhấp nhồm uể oải buồn ngủ. Không giống chút nào.

Ngoài cửa sổ vọng về tiếng gió xa xăm, trong mộng lung, tâm hồn cô phiêu lãng về thời trung học, một buổi chiều sau khi họ đến với nhau. Trước lúc ấy, cô luôn cho rằng anh chưa từng nghe mấy lời làm nhảm lúc cô quán lấy anh. Thật ra không phải vậy...

Là mùa hạ, bầu trời xanh tinh khiết đến mức không có một áng mây. Mặt trời lớn chưa từng có, không khí nóng nực.

Giờ thể dục, một mình Ngôn Cách luyện bắn cung thể thao ở góc sân, Chân Ý chán nản, ngồi xuống đất ngắt cỏ.

Hồi đầu cô rất tò mò với chiếc cung đẹp đẽ và cao cấp trong tay anh, mè neho đòi học. Anh chỉ cho cô ông ngắm, chỗ gài tên, bộ chống rung, bộ cố định trung tâm, giải thích tác dụng từng thứ một.

Anh lẳng lặng giải thích, cô háp tấp cật ngang. Ngôn Cách kiên nhẫn từ đầu tới cuối, nói cho cô biết nhắm bắn thế nào, bắn tên ra sao. Nhưng anh không ôm cô từ phía sau dạy cô như trên tivi. Ngay cả khi cánh tay cô không thẳng, anh cũng chỉ cầm mũi tên nâng tay cô lên. Mấy lần bắn không trúng bia cũng không đổi được anh cầm tay làm mẫu, Chân Ý chẳng còn chút hứng thú nào. Trước nay cô làm gì cũng nửa vời; mà anh không có tính cách mình thích liền muốn cả thế giới đều thích, nên không gò ép cô.

Hôm ấy, anh vẫn yên lặng và nghiêm túc giương cung ngắm bắn như thường lệ, còn cô vẫn ngồi trên thảm cỏ lảm bảm vì mấy chuyện phiền muộn gặp phải. Nói rằng tối hôm qua vấp ngã trong hành lang, khiến cặp giò đẹp đẽ cấp thể giới của cô để lại vết sẹo giá trị hàng triệu, sau này không thể làm người mẫu chân. Còn nói phải dạy con từ thuở ấu thơ, đám trẻ con đùa giỡn cả ngày làm vỡ đèn ngoài hành lang, nhưng cha mẹ chúng không bồi thường, không chịu trách nhiệm với an toàn của cộng đồng. Còn nói chính quyền sắp cải tạo khu vực cũ, khiến an ninh chỗ cô kém dần...

Gió lay ngọn cây, tán lá xào xạc, thi thoảng rơi xuống đầu cô. Cô ngồi trên sân cỏ loang lổ ánh mặt trời, tức giận càu nhàu cả một tiết. Không biết anh có nghe không, vron người thẳng tắp luyện tập, hết sức tập trung nhắm trúng hồng tâm, bắn tên. Không hề đáp lại, cũng không ngắt ngang mấy lời làu bàu của cô.

Sau khi tan học, hiếm hoi lắm mới thấy anh đề xuất đưa cô về nhà, đi đến tận dưới tòa nhà chỗ cô. Đó là tòa nhà xập xệ xấu xí trong công xưởng cũ, cô ở tầng năm - tầng cao nhất.

Bình thường buổi trưa cô không về nhà, nói trên tầng nóng như lồng hấp, hầm hập khiến người ta không tài nào thở nổi.

Đi tới trước tòa nhà, cô ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt đỏ bừng: “Hành lang bẩn lắm, không cần đưa em lên đâu.”

Ngôn Cách nói: “Anh vốn không có ý định này.”

Chân Ý chưa bao giờ tức giận với lời như vậy.

“Thế chào nhé!” Cô nở nụ cười tươi rói, vẫy tay với anh, chạy vụt vào hành lang không thấy bóng dáng nữa.

Cô vọt lên tầng năm một mạch như chạy nước rút trăm mét, không buồn quan tâm đến bộ quần áo ướt mồ hôi dính trên người. Cô lao vào phòng, chưa cởi cặp sách đã chạy tới cửa sổ nhìn ra ngoài. Nếu có thể thấy bóng lưng rần rỏi tĩnh lặng của Ngôn Cách chậm rãi rời đi trên con đường rợp bóng cây dưới ánh tà dương còn sót lại, cô sẽ vui như được ăn kem.

Nhưng khoảng sân trống rỗng, ánh sáng lay động, song không có bóng dáng của anh. Sao lại thế? Cô lo lắng. Năm tầng lầu mà cô chỉ mất chưa đến mười lăm giây, chạy nhanh đến mức sắp suy tim. Cô không cam lòng, lao ra cửa như thần kinh. Bác và chị họ ngờ vực nhìn cô đến đi như cơn gió.

Trong cầu thang kiểu cũ, tay vịn loang lổ vết gỉ sét, bậc thang đầy rác. Cửa sổ rất nhỏ, mặt trời còn chưa lặn cầu thang đã bắt đầu tối mờ. Nhìn xuống dưới tầng, chỉ thấy từng hàng tay vịn đen sì, tầng nào đó có một bóng dáng trắng trắng. Chân Ý sừng sốt, rón ra rón rén đi xuống.

Từng chút từng chút, cô vòng qua cầu thang liền nhìn thấy Ngôn Cách giẫm lên chông than của hộ gia đình nào đó, ngẩng đầu vron tay thay bóng đèn.

Dáng anh cao gầy, vron lên tựa một mũi tên, lưng chiếc áo sơ mi trắng dính chút mồ hôi. Hành lang tối đen, tường bám đầy bụi, toàn bộ đều là vết khói dầu và tranh phun sơn, chỉ có ánh sáng mỏng manh từ ô cửa sổ chiếu xuyên qua mái tóc ngắn lơ thơ của anh. Anh ngẩng đầu, hai tay xoáy bóng đèn, trần nhà rất bẩn, bụi ồ ạt rơi xuống. Bỗng nhiên anh vội cúi đầu, có hạt bụi rơi vào mắt anh. Anh định dụi mắt theo phản xạ, nhưng chỉ đặt mu bàn tay lên sống mũi. Ngón tay anh dính bẩn rồi. Anh nhắm mắt lại, yên lặng một giây, lắc đầu thật mạnh rồi giữ nguyên như thế.

Chân Ý đứng ở bậc thang thứ mười mấy, nín thở. Trong bóng tối, có tiếng ồn ã xèo xèo nồi cháo nhà ai đang xào nấu, không khí thơm phức mùi thịt xào đậu que chua.

Cuối ùng, Ngón Cách lại ngẩng đầu lên, xoay một cái. Trong tích tắc ấy, ánh đèn màu trắng ngà hắt xuống từ tay anh, hết tấm lụa trắng bao phủ anh tiến vào cõi mộng hư ảo. Khẽ buông tay, ánh đèn hình nón lan rộng, dịu dàng rải khắp hành lang.

Chân Ý nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực mình, Ngón Cách nhảy xuống từ chông than đá cao cao, vừa ngẩng đầu đã thấy Chân Ý đứng trên bậc thang cảm động nhìn anh. Ánh đèn rơi xuống từ đỉnh đầu anh, tôn khuôn mặt anh trắng nõn lạ thường, tròng mắt cũng đen nhánh lạ thường, sắc mặt... lúng túng vô cùng.

“Anh nghe thấy những gì em nói à?” Cô vui vẻ nói.

“Anh có điếc đâu.” Anh quay đầu đi. “Em cần nhận cả một tiết.”

“A, em đông dài quá.” Chân Ý lè lưỡi.

“Ừ, nói chuyện không hề logic, không nắm được trọng điểm.”

Lúc tập luyện bắn tên, anh thắc mắc: Chuyện đơn giản như vậy, sao cô có thể thao thao bất tuyệt biến thành một bài diễn văn chữ? Nhưng mà, ngoài “cặp giò đẹp đẳng cấp thế giới” cần bàn bạc lại ra, anh vẫn hiểu được ý cô ngay lập tức.

“Khái quát lại cho em: Có người đập vỡ bóng đèn ở hành lang, không ai sửa, em bị ngã trong bóng tối.”

Một câu nói đã khái quát hết mấy lời lảm bảm suốt buổi chiều của cô.

Chân Ý: “... Đúng... là vậy.”

Dù thế nào đi nữa, cô vẫn vui vẻ chết đi được. Nhảy mấy bước xuống cầu thang, đến bậc cuối cùng, rút ngắn cách biệt chiều cao với anh, hơi kiễ chân lên, hai cánh tay quán lấy cổ anh: “Ngón Cách, anh tốt với em quá, em thích anh chết mất thôi.”

Cô cọ cọ trên cổ anh như con cún.

Ngón Cách không thoải mái chút nào, lông tơ sắp dựng hết lên. Nếu là lúc bình thường, anh đã hất cô ra từ lâu, nhưng tay anh đầy bụi, bản chết đi được. Từ cốt tủy, anh không thể nào bất lịch sự đụng vào người khác như vậy. Khó chịu, khó chịu! Nhưng anh cũng không thể lùi ra sau tránh né, không thể kéo cô khỏi bậc thang.

Anh đã chứng kiến khả năng bám người siêu phàm của cô, nhất định có chết cô cũng không buông tay, hai chân lủng lẳng giữa không trung, bám trên cổ anh như ma treo cổ, không tài nào quăng đi được. Anh bắt đắc dĩ than thở tự đáy

lòng, thầm quyết định, đợi cô buông tay sẽ phát huy ưu thế tốc độ của mình, chạy ngay và luôn.

Lúc Chân Ý tỉnh lại, trên người cô đang đắp chăn, rèm cửa phấp phới, cơn gió đưa hương hoa. Ngôn Cách đã không còn ở đây nữa. Cô gấp chăn gọn ghẽ, không chạy lung tung, ngoan ngoãn trở về theo đường cũ.

Mới về đến bệnh viện tâm thần liền thấy Tiểu Kha vẫy cô: “Cô Chân, giúp tôi với.”

Chân Ý tò mò, vừa định hỏi, bộ đàm của Tiểu Kha đã vang lên: “Khu B3 xảy ra bạo loạn, khu B3 xảy ra bạo loạn. Khu A không cho bệnh nhân ra ngoài, khu B1, B2 đóng cửa, các bác sĩ y tá...”

“Sao thế?”

“Nhất định là tên Diêu Phong kia gây chuyện rồi.” Tiểu Kha chạy về khu B.

Diêu Phong - người ủy thác trong vụ án hình sự đầu tiên của Dương Tư ư? Cũng là nhân vật được giới báo chí cực kỳ quan tâm, tiếc rằng đụng phải hai vụ án của Lâm Tử Dục, độ chú ý không được cao như vậy. Nếu vào lúc bình thường, anh ta sẽ khiến cả nước hãi hùng: Nghiên cứu sinh tiến sĩ Đại học K, tính cách quái gở, xảy ra tranh cãi với bạn học, lúc lên lớp mang dao và axit sulfuric đi xả giận. Bốn người chết, ba người bị thương nặng, những người khác bị thương nhẹ ở mức khác nhau. Định tội dễ dàng, xử phạt lại khó khăn, hình như anh ta có bệnh tâm thần.

Chân Ý thấy lạ, tội phạm mắc bệnh tâm thần có nơi thu nhận chuyên biệt mà. Chợt nhớ ra Dương Tư từng dò hỏi cô xem có cách nào biết trước kết quả giám định tinh thần của Diêu Phong không. Vậy anh ta được đưa tới đây để giám định.

Chân Ý chạy nhanh theo Tiểu Kha, nhưng nửa đường nhìn thấy bệnh nhân cô gặp trên chiếc cầu nhỏ hôm ấy. Hắn mặc bộ đồ trắng đứng cạnh hành lang, đôi mắt sáng ngời, mỉm cười với cô.

Chân Ý bất giác dừng bước, ma xui quỷ khiến hỏi: “Sao anh lại đứng ở đây, không có y tá trông nom anh à?” Cô nhớ y tá nói bệnh của người này rất nặng.

“Tôi rất ổn, không cần chăm sóc.” Hắn cười, rất rục rờ, giọng nói cũng trong trẻo, hỏi: “Tôi kể cho cô một câu chuyện nhé?”

Chân Ý nhìn theo hướng Tiểu Kha biến mất, hơi do dự.

Cô không biết rằng, trong mắt hắn, dáng vẻ của cô bây giờ trông như đứa trẻ bị lạc bố mẹ bởi mãi mê muốn nghìn điều hấp dẫn ở khu vui chơi. Hắn khẽ cười: “Không lâu đâu.”

Hắn không đợi cô trả lời đã bắt đầu kể...

Ở một thành phố miền Nam, có một cô bé, cô thích một nam sinh hơn cô một lớp. Một buổi tối, hai đứa trẻ cùng nhau về nhà, cậu bé lẳng lẳng bước đi, cô bé xoay quanh cậu như con chim nhỏ, ríu ra ríu rít, rất vui vẻ...

Chân Ý giật mình. Hấn tiếp tục...

Đêm hè ấy, ánh sao rất đẹp, bóng cây sum suê hai bên đường che khuất ánh đèn màu trắng ngà. Dọc theo đường đi, ánh sáng loang lổ, tranh sáng tranh tối. Cô bé bỗng ngẩng đầu, trông lên bầu trời sao rực rỡ. Cô kéo tay cậu bé, giọng hân hoan tựa tiếng chuông ngân, nói: “Em mời anh ngắm sao!”

Cô chạy ra giữa con đường cái rộng thênh thang, bỗng nằm xuống đất.

Cậu bé nói: “Có xe tới sẽ nghiền nát em đấy.”

Nhưng cô không đứng lên, nằm trên đường cái thoải mái vươn vai, lười nhác tựa một chú mèo: “Đường này ít xe qua lại lắm, trong thành phố không phải rất hiếm có con đường yên tĩnh thế này sao? Anh mau nằm xuống ngắm sao đi, ngắm từ chỗ này, bầu trời đêm đẹp quá đi mất.”

Cô nhìn trời mỉm cười. Cậu bé không nhìn trời mà đứng thẳng tắp, mắt nhìn xuống cô bé nằm bên chân. Cậu tin lời cô nói. Bởi vì khoảnh khắc ấy, khuôn mặt rạng rỡ của cô thật sự rất đẹp. Đôi mắt đen láy trong veo của cô phản chiếu ánh sao trên trời, lấp la lấp lánh, đẹp không gì sánh nổi. Cậu chưa bao giờ làm chuyện điên cuồng như thế, nhưng như ma xui quỷ khiến, cậu nằm giữa đường cái thành thị, ngay bên cạnh cô. Mặt đường còn sót lại hơi ẩm mặt trời ban ngày, còn có mùi nhựa đường thoang thoảng, ngấm dần vào áo sơ mi của cậu, thấm thấu vào da thịt cậu. Nóng hổi, nhưng có gió đêm man mát. Nằm giữa đường như vậy cảm thấy rất mới mẻ, cảm giác tĩnh lặng thanh thoi rất đổi mãnh liệt. Cậu nhìn trời, ven tầm mắt là hàng cây xanh yên ả, ở giữa là khung trời lớn màu xanh đậm, hết như lông nhung mềm mại, những vì sao lóng lánh tựa những viên kim cương nhỏ, đẹp đến mức rung động lòng người, khiến người ta không tài nào thờ nổi.

Lòng cậu tĩnh lặng đến độ không dậy nổi một âm thanh. Bỗng nhiên, cô bé bên cạnh nghiêng người, nhào lên người cậu. Trong đêm tối, mặt cô tươi đẹp trắng ngần, đôi mắt sâu thẳm mà chan chứa tình cảm, nói với cậu bé mười chữ...

Câu chuyện kể đến đây, bệnh nhân mỉm cười, dịu dàng hỏi: “Cô gái thân mến, cô biết mười chữ cô bé kia nói là gì không?”

Hơi thở của Chân Ý bất giác dồn dập, nhìn chăm chăm vào hấn không rời mắt, có phần sợ hãi, không thể tin nổi. Cô muốn chạy trốn, nhưng không thể nhúc nhích.

Lúc này, Tiểu Kha chạy trở lại: “Cô Chân, sao cô lại ở đây?” Nhìn thấy Lê Hữu, sắc mặt anh ta thay đổi đột ngột, nói với Chân Ý: “Cô đi trước đi, tôi đưa bệnh nhân này đi đã.” Chân Ý như được cứu giúp, lập tức xoay người chạy đi.

Tới khu B2, nơi đó trông như hỗn loạn, nhưng lại trật tự. Bệnh nhân tâm thần không còn ở đấy nữa, đang được sơ tán.

Diêu Phong vung ghế đánh người, mấy nhân viên và cảnh sát mặc thường phục đều không thể tiến tới gần. Cảm xúc của hấn kích động, vẻ mặt méo mó,

đáng sợ cực kỳ. Cảnh sát mặc thường phục hét lên: “Diêu Phong, anh không trốn thoát được đâu, dù anh chống cự thế nào đi nữa, chúng tôi cũng sẽ bắt anh lại.”

Diêu Phong không nghe thấy lời cảnh sát nói, mắt mở to như chuông đồng, lảm bảm như thần kinh: “Ma, ma, chúng mày đều là ma. Cái lưỡi dài của mày, mày...” Ngón tay hắn run run, chỉ vào mọi người: “Móng vuốt của mày, bọn mày đều là ma quỷ, đừng bắt tao. Đừng bắt tao! Aaaa!” Hắn lại mất khống chế, cầm ghế đập phá điên cuồng.

Có một cảnh sát nổi giận, quát Diêu Phong: “Bác sĩ đã chẩn đoán anh không bị bệnh, đừng giả bộ nữa! Lúc giết người nên nghĩ đến có ngày hôm nay, muốn thoát tội bằng trò giả bệnh tâm thần, không có cửa đâu!”

Chân Ý chợt cảm thấy chuyện này cực kỳ lạ lùng. Diêu Phong giả điên ư? Nhưng dáng vẻ của hắn lúc này thật sự giống kẻ điên. Cô đảo mắt nhìn quanh, mau chóng nhìn thấy bóng dáng của Ngôn Cách. Hai tay anh đút trong túi áo blouse, hờ hững đứng nhìn. Có lẽ trong mắt người có chuyên môn, màn biểu diễn của Diêu Phong giờ phút này chỉ là sự đầu tranh trong vô vọng. Nhưng, nếu có thể sống, ai lại muốn chết chứ?

Diêu Phong tiếp tục làu bàu, vẻ mặt càng ghê rợn: “Chúng mày là ma quỷ địa ngục phái tới, tao phải tiêu diệt chúng mày.”

Cảnh sát không thể chịu nổi nữa, cầm lấy điện thoại: “Diêu Phong đã được chẩn đoán là tinh thần bình thường, tất cả lời nói và hành động của hắn đều là giả điên. Hắn chống đối không chịu để bị bắt, Bệnh viện Tâm thần số 1 yêu cầu hỗ trợ. Mẹ kiếp, tốn công hắn ăn cả bãi nôn và rác rưởi. Lừa hết chúng ta rồi!” Anh ta nổi giận đùng đùng, giọng nói rất lớn.

Diêu Phong nghe thấy, cứ như người rơi xuống nước bắt được cái phao cứu mạng, quyết liệt chỉ vào Ngôn Cách, điên cuồng gào lên: “Tôi điên rồi, tôi thật sự điên rồi. Tôi thật sự có bệnh, là bác sĩ kém cỏi! Là tên này xem mạng người như cỏ rác! Tôi thật sự điên rồi, tôi thật sự có bệnh.”

“...”Thế này thì ngay cả Chân Ý cũng biết, hắn thật sự không bị bệnh.

Người cảnh sát còn lại vẫn đang nghi ngờ kết quả chẩn đoán của Ngôn Cách lập tức thay đổi sắc mặt, suýt nữa chửi bậy.

“Tôi có bệnh, tôi thật sự có bệnh.” Diêu Phong gào thét điên cuồng. Bỗng chốc hắn trở thành kẻ điên, nhấc ghế đập phá loạn xạ, những bác sĩ và y tá gần đó đều tránh né. Nhưng hắn chợt chuyển hướng, nhào về phía Chân Ý. Cô dựng hết lông tơ, phát giác mình đứng ngay lối ra, Diêu Phong muốn chạy trốn!

Cô không nhúc nhích, nhớ lại mấy chiêu đánh đấm mèo cào ba chân, thấy hắn tới gần, hai tay cô siết chặt thành nắm đấm. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, bên cạnh bỗng xuất hiện một sức mạnh, cô được ai đó kéo lại.

Tiếng lòng run lên. Một giây sau, cô đụng vào lồng ngực Ngôn Cách, hơi ấm quen thuộc mà xa lạ ập tới, bao phủ lấy cô. Hơi thở cô nghẹn lại, mở to mắt

nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của anh, trái tim như thể ngừng đập. Nhưng còn chưa kịp phản ứng, cái ghế trên tay Diêu Phong đã nện vào lưng anh. Một âm thanh khùng khiếp vang lên, sức lực quá lớn, Ngôn Cách không đứng vững, ôm Chân Ý ngã nhào xuống đất.

Chân Ý bị người anh nặng nề đè lên, toàn thân nổi da gà. Cô rúc trong lòng anh, chớp mũi thân mật kề sát cằm anh, hơi thở tràn ngập mùi hương nam tính nhàn nhạt của anh. Cô choáng váng khôn tả, lại không cảm thấy đau đớn mà chỉ u mê đến mù mịt: Cả người anh đè lên người cô đấy! Cảm giác đụng chạm kỳ diệu đến vậy, trái tim cô sắp nhảy ra ngoài mất rồi.

Nhưng một khắc sau, lướt qua bờ vai anh, cô thấy Diêu Phong một lần nữa đập ghế tới, nhắm vào gáy Ngôn Cách. Tất cả bong bóng màu hồng tan vỡ trong tích tắc, cô hoảng sợ cực kỳ, thân thể lạnh toát.

“Dừng!” Chân Ý hét lên, lật người lên che chở anh theo bản năng.

Nhiều khi, vào thời điểm máu chốt, phản ứng đầu tiên của con người đều không thể giải thích bằng logic. Tại khoảnh khắc ấy, đầu óc Chân Ý trống rỗng, lật người lại, hai tay ôm chặt lấy đầu anh, toàn thân căng cứng như con đà điểu. Thật ra bản thân sợ chết đi được.

Cô dồn sức quá mạnh, cứ như bổ nhào vào lòng anh, đầu anh đập nhẹ xuống đất.

Không hề báo trước, có vài hồi ức ủa về trước mắt Ngôn Cách. Anh lặng lẽ bước đi, cô nhảy nhót vây quanh anh. Cô bỗng lóe lên ý tưởng muốn nằm giữa đường cái ngắm sao, anh cũng nằm xuống. Bầu trời đêm rất đẹp, trong tầm mắt xuất hiện khuôn mặt của cô...

Ký ức như đoạn phim tua nhanh trước mắt, trong chớp nhoáng, hình ảnh bỗng dừng lại, chồng lên thời khắc này của nhiều năm sau.

Giờ phút này, cô liếc mình che chở anh, thân thể cứng đờ, run lẩy bẩy. Năm ấy, cô nhào lên lồng ngực anh, phía sau là bầu trời sao vĩnh hằng và rục rịch, mắt cô chứa đựng biết bao tình cảm, nhẹ nhàng nói mười chữ: “Ngôn Cách. Nói yêu em đi, lừa em cũng được.”

Mà anh thì không nói một lời.

“**D**ừng!”

Tiếng thét của Chân Ý như còn văng vẳng bên tai Ngôn Cách; anh không ngờ Chân Ý sẽ bảo vệ anh. Thấy cái ghế kia nện xuống, đã bao năm rồi, một lần

nữa anh cảm nhận được cảm xúc kia, sợ hãi, hoảng hốt. Anh trở mình ôm lấy Chân Ý lăn qua một bên.

Cái ghế đập xuống đất vỡ tan tành, mọi người nhào tới tóm lấy Diêu Phong.

Chân Ý vẫn bị Ngôn Cách đè dưới đất. “Anh không sao chứ?” Cô thật sự rất sợ hãi, khi này cái ghế quăng tới với sức lực quá lớn.

“Không sao.”

Anh muốn đứng dậy, nhưng cảm thấy một lực cản, Chân Ý ôm lấy hông anh... Tư thế này... Anh cúi đầu liếc nhìn; Chân Ý sừng sốt, vội vàng buông tay ra như điện giật. Ngôn Cách đứng lên, sửa sang lại quần áo nhăn nhúm do bị cô níu chặt.

“Xương sau lưng có bị gãy không?” Cô ló đầu nhìn quanh.

“Gãy rồi lấy của em đền cho tôi nhé?” Anh hỏi, không có biểu cảm gì.

“...” Cô đoán chắc anh đang nói đùa nhỉ? Nhưng cô không có tâm tư đùa giỡn, lẳng lặng vịn vạt áo, khẽ nói: “Đền thì đền.”

Ngôn Cách hơi sừng sốt, nhưng không nói gì thêm.

Điều bộ thì thậm khe khẽ của họ bị mấy bác sĩ y tá xung quanh để ý, thêm vào cảnh dửng dưng cảm quên mình của Ngôn Cách khi này, tất cả mọi người đều đoán già đoán non. Dù sao, tuy chuyên môn của bác sĩ Ngôn rất tốt, nhưng tuyệt đối không có tâm tư giúp đỡ và bảo vệ. Khi nghiên cứu anh có thể làm thêm giờ hay thức đêm; nhưng thấy đồng nghiệp nào suýt ngã mà để anh đỡ là chuyện không thể nào.

Chân Ý cũng kinh ngạc, theo lý mà nói anh và An Dao đang ở bên nhau, sao lại có hành động thân mật với cô như vậy. Lẽ nào cô hiểu lầm?

“Ngôn Cách, anh...”

Cô vừa định hỏi thì cảnh sát phía sau đi tới: “Bác sĩ Ngôn, có thể cùng chúng tôi tới Cục Cảnh sát cho lời khai chứng minh tình trạng của Diêu Phong không?”

“Được.” Ngôn Cách khẽ gật đầu, nhưng lập tức nhìn về phía Chân Ý. “Khi này em muốn nói gì?”

“Anh bận việc trước đi, không có chuyện gì hệ trọng đâu.”

Ngôn Cách đi cùng cảnh sát. Chân Ý tiếp tục đi làm công việc tình nguyện, nhưng vào một khoảnh khắc nào đó, cô nhớ về chuyện khi này, trái tim thất lại khó hiểu. Trong thời khắc nguy cấp, bản năng trong tiềm thức đã chiếm thế chủ đạo.

Ôi, nguy rồi, cô vẫn còn thích anh!

Chập tối, Chân Ý lái xe đưa ông nội đến nhà chị họ. Ngày mai là đại thọ bảy mươi tuổi của ông nội, chị họ Thôi Phi và anh rể Thích Hành Viễn tổ chức lễ

mừng thọ cho ông nội. Bề trên nhà Thích Hành Viễn đã qua đời cả rồi; phía Thôi Phi chỉ còn mẹ (bác của Chân Ý) và ông nội. Chỉ còn một người già cao tuổi, doanh nhân lại hay phô trương, không chúc thọ ông cụ thật sự không coi được.

Thôi Phi ở khu biệt thự tại nội thành phía Nam, cây cối sum suê, cầu nhỏ bắc qua dòng nước, môi trường tốt đến khó tin. Chân Ý ca ngợi: “Đây mới là chỗ người ở!”

Ông nội không vui: “Lời này của con không đúng rồi, chẳng lẽ con không sống ở đây thì là con cún ư? Tuyệt đối không được tự coi nhẹ mình.”

Chân Ý vui cười: “Vâng. Căn nhà gỗ của ông mới là chốn thần tiên cư ngụ.”

Mức độ xa hoa của nhà Thôi Phi không thể nói chi tiết được. Chủ nhân trong nhà không nhiều, người giúp việc lại đông, căn nhà to lớn không hề trống trải. Thôi Phi lớn hơn Chân Ý bảy, tám tuổi, năm nay hơn ba mươi. Thích Hành Viễn năm mươi mấy, trạc tuổi mẹ Thôi Phi. Trước Thôi Phi, Thích Hành Viễn có một trai một gái và một con gái riêng, đều đã trưởng thành, không nhỏ hơn Thôi Phi là bao. Nhưng đứa con ông ta thương nhất là con gái Thích Hồng Đậu do Thôi Phi sinh cho ông ta, năm nay chín tuổi, học tiểu học.

Chân Ý hẹn Tư Côi và Dương Tư ăn tối, còn Thích Hành Viễn phải đi đón con gái từ lớp học về. Hai người cùng lúc ra ngoài, ai chạy xe nấy. Chân Ý không ngờ Thích Hành Viễn lại đích thân đón Thích Hồng Đậu tan học. Thích Hành Viễn là ông chủ của một doanh nghiệp hàng đầu trong lĩnh vực internet, sản nghiệp gần chục tỷ. Sau giai đoạn gây dựng sự nghiệp mới bắt đầu hưởng thụ cuộc sống, hưởng thụ tình yêu và tình thân. Chắc rằng Thôi Phi và Thích Hồng Đậu rất hạnh phúc.

Có lần Thôi Phi nói với Chân Ý qua điện thoại, gặp được một người đàn ông chín chắn mà giàu có, trải qua bao thăng trầm, hiểu cách chung sống với phụ nữ, lại gặp gỡ đúng vào thời kỳ cuộc đời người đó chuyển từ sự nghiệp sang tình yêu và tình thân; đối với phụ nữ, là chuyện may mắn và hạnh phúc biết nhường nào.

Chân Ý không bình luận gì về điều này. Đàn ông được vậy là do trước đó được rất nhiều phụ nữ dạy dỗ mà thành, người phụ nữ cuối cùng không cần tốn công bảo ban, nhật độ có sẵn là được. Nếu là cô, cô thà rằng mình là người phụ nữ giỏi giang dạy bảo cậu thiếu niên ngây ngô trở thành người đàn ông tốt. Đây không phải cô tình nguyện hiến dâng, mà vì cô thích khiêu chiến.

Thôi Phi cười: “Tiểu Ý, nếu em hiến dâng tuổi thanh xuân dạy dỗ một người đàn ông tốt, kết quả là may áo cưới cho người ta, em sẽ hối tiếc không kịp đây.”

Chân Ý không để tâm: “Tình yêu không phải toàn bộ cuộc sống. Em không sống vì đàn ông. Anh ta muốn chạy theo người khác, em quay đi tìm người tốt hơn. Trên đời không phải chỉ có một kiểu hạnh phúc, cũng không phải chỉ có

một loại đàn ông. Kiểu người em không muốn trở thành nhất là người phụ nữ tủi hờn.”

Thôi Phi liền than thở: “Tiểu Ý, mong người em yêu không phụ em.”

Đương nhiên Thôi Phi hạnh phúc. Hồi cấp hai, Chân Ý ở nhà bác gái. Khi đó Thôi Phi sắp tốt nghiệp đại học, được Thích Hành Viễn theo đuổi điên cuồng. Sự lãng mạn tạo dựng bởi tiền bạc khiến chị ấy không thể nào kháng cự. Chân Ý là người thân của Thôi Phi, được hưởng ké không ít món ăn ngon, quần áo và trang sức cao cấp đến từ nước ngoài. Khi Chân Ý lên cấp ba, Thôi Phi đã kết hôn. Cho đến bây giờ, cuộc sống và tình yêu của chị ấy đều mỹ mãn.

Nhưng thi thoảng Chân Ý sẽ nhớ tới mùa hạ ấy, cô và Ngôn Cách bị ép trốn trong tủ quần áo. Ngoài kia, trên bàn ăn đối diện cửa phòng ngủ, Thôi Phi và một người đàn ông trẻ tuổi mây mưa với nhau, đó là người tâm tuổi chị ấy, trẻ trung, mạnh mẽ. Khi ấy, Chân Ý nhận ra rằng, thứ Thôi Phi muốn không chỉ là của cải và sự chu đáo của đàn ông trung niên, mà còn muốn cảm xúc mãnh liệt và sự điên cuồng đến từ thân thể đàn ông trẻ tuổi. Chân Ý không đề cập chuyện này với bất cứ ai. Cô nghĩ, chắc hẳn đó là một lần phóng túng của Thôi Phi. Dù sao, Thôi Phi rõ ràng hơn ai hết, cái gì mới là thứ chị ấy cần nhất.

Chân Ý đến Cục Cảnh sát đón Tư Côi, Tư Côi vừa lên xe đã hỏi: “Dương Tư nói cậu đi tu rồi à? Một tháng không đi làm, sung sướng không?”

“Sướng chết đi được.” Chân Ý thông thả nói: “Sướng đến mức lòng dạ thư thái, cả ngày không thể khép chân.”

Tư Côi cười ha ha: “Chân, hoan nghênh trở lại, nhớ cậu muốn chết luôn rồi.”

Chân Ý mỉm cười, tập trung lái xe.

“Vụ án Diêu Phong Đại học K giết người, tớ nghe đồng nghiệp ở quận Thanh Giang nói hôm nay phải kết án rồi. Trước đó vẫn cho rằng tinh thần của Diêu Phong có vấn đề, không ngờ lại giả vờ, lừa rất nhiều cảnh sát.”

“Tớ chứng kiến hắn bị bắt ở bệnh viện tâm thần. Hắn có gan giết người lại không có gan chịu tội, giả điên giả dại.” Chân Ý khinh thường. “Quả là người không ngay thẳng.”

Tư Côi cũng cảm thấy không biết nói sao: “May còn có thầy Ngôn giám định, hắn giả điên giả dại lừa được mọi người, nhưng không lừa được chuyên gia. Nhớ ngày đó báo đài đào bới quá khứ trưởng thành của hắn, viết thành bi kịch giáo dục xã hội của một con người bị hiện thực ép đến phát điên một cách sống động như thật, bây giờ bẽ mặt rồi.”

Chân Ý chỉ cười chứ không nói.

“Nhưng Dương Tư xui xẻo, vụ này chẳng mang lại lợi lộc gì cho cậu ấy cả.”

“Lợi lộc?” Chân Ý thấy lạ với cách dùng từ này.

“Hôm đó tớ gặp Dương Tư ở tòa án, cậu ấy bảo là vụ của Diêu Phong đáng lẽ phải được xã hội quan tâm, nhưng không gặp thời. Vốn dĩ có thể tranh thủ quyền lợi cho bệnh nhân tâm thần, không ngờ hãn giả vờ.”

Chân Ý không biết nên bình luận ra sao. Xe dừng lại ven đường, hai người đi bộ tới tòa án ở phía đối diện, vừa tới cổng đã thấy trong sân rối như mớ bông bong. Phiên tòa kết thúc từ lâu, nhưng bố mẹ người thân hai bên nguyên cáo và bị cáo đều tụ tập trong sân gây gổ đánh nhau, tiếng khóc tiếng mắng vang lên không dứt. Chân Ý thấy Dương Tư bị đẩy ra khỏi đám người, chạy tới đỡ cô. Mắt Dương Tư đỏ hoe như sắp khóc: “Mình khuyên bố mẹ Diêu Phong đi cửa sau nhưng họ không chịu.”

Chân Ý quay đầu lại, chỉ một cái liếc mắt, trái tim đã như bị nện một cú. Không khó phân biệt giữa đám đông. Bố mẹ Diêu Phong tóc hoa râm, quần áo nghèo khổ, khuôn mặt đen sạm tiêu tụy, mang những vết hằn do phải lao động nhọc nhằn suốt bao năm tháng. Lưng họ đã còng, nước mắt giàn giụa, quỳ “phịch” xuống đất dập đầu trước phụ huynh các nạn nhân kia. Bàn tay đặt dưới đất đen đúa vàng vọt, đã trải qua biết bao tang thương.

“Xin lỗi, là chúng tôi dạy con không tốt. Là lỗi của chúng tôi... “ Trán họ đập xuống nền xi măng, vang tiếng trĩu nặng mà kinh hãi.

Chân Ý quay đầu đi, lệ tràn hốc mắt. Những người phía sau đều khóc, người thân của nạn nhân cực kỳ đau lòng. Đột nhiên có tiếng bạt tai chát chúa đánh vào khuôn mặt già nua, Tư Côi hét lên: “Diêu Phong đã bị xử phạt rồi, sao ông còn đánh người?”

“Bọn họ đáng bị đánh!” Người đàn ông đánh người gằm lên, một giây sau quay đầu nhìn Dương Tư, tóm lấy cổ áo cô, gằn như nhắc cô lên. “Còn mày là đứa lòng dạ độc ác, vậy mà lại ra tòa giúp tên súc sinh kia.”

Chân Ý và Tư Côi lao tới tóm lấy tay gã vặn lại, cứu Dương Tư.

“Bọn mày là ai, đồng lõa hả?” Gã tức tối vô cùng.

Tư Côi còn lớn giọng hơn gã: “Ông là phụ huynh của nạn nhân nào?”

Mặt gã biến sắc, nói ấp úng: “Chân, chân cháu gái tôi bị thương!”

Tư Côi lạnh lùng nói: “Ông mà có tư cách thay mặt nạn nhân đánh người ư? Rõ ràng là bên có lý, lại cứ làm chuyện vô lý. Diêu Phong giết người đã bị xử phạt rồi; ông đánh người thì sao, muốn bị tạm giam à? Còn uy hiếp luật sư!”

Gã hoảng hồn, không lên tiếng nữa. Bố mẹ Diêu Phong vẫn quỳ dưới đất khóc lóc: “Là chúng tôi đáng đánh...” Nhất thời, giữa trời đất dường như chỉ còn tiếng khóc già nua mà bi thương.

Hôm đó hội Chân Ý ăn tối qua loa, không khí có chút nặng nề. Ba người trở về căn hộ của Chân Ý, chen chúc trên một chiếc giường trò chuyện.

Dương Tư thương người già cả, nói Diêu Phong chẳng ra gì nhưng bố mẹ hãn có lỗi gì đâu. Con trai cũng do họ ngậm đắng nuốt cay nuôi nấng, hôm nay

lại rơi vào kết quả này, không phải là tai ương khủng khiếp đổ lên đầu người nông dân chất phác sao? Cô ba lần bốn lượt rung rung nước mắt, không dừng được mà phải thấm lên khăn.

Tâm trạng của Chân Ý cũng không tốt, than thở: “Bố mẹ ở miền cao phải tốn bao nhiêu tâm huyết mới nuôi nấng Diêu Phong thành tài. Thật đáng thương, nhưng có nạn nhân nào không phải báu vật trong lòng bố mẹ chứ? Sự trút giận của họ đâu thể nói là sai? Đúng là thảm kịch.”

Dương Tư che mắt, cất giọng run run: “Lúc bố mẹ Diêu Phong tới thành phố K phải chạy vạy gom góp một trăm nghìn, muốn bồi thường cho nạn nhân. Họ đều không cần, sợ bị xử nhẹ. Ngoài xã hội có rất nhiều người tốt bụng quyên tiền cho nạn nhân, hơn cả triệu đấy. Tòa án cũng không đòi đền tiền. May thay, nếu không với thu nhập mấy nghìn tệ một năm của bố mẹ Diêu Phong, số tiền ấy phải trả thế nào?”

Chân Ý lẳng lẳng nghe, không nói gì, lòng cô ngọt ngạt đến khó chịu, trở mình nhìn vàng trắng ngoài cửa sổ. Mông lung mờ mịt, như chiếc bánh trôi để lâu không ăn. Lần đầu Dương Tư xử lý vụ án hình sự, e rằng vẫn chưa biết chỉ cần dính líu tới bồi thường, mọi việc đều có biên số, dù đã trôi qua rất lâu rồi. Kiểu phán xét trước không cần bồi thường chỉ cần phạt nặng, sau khi phạt lại nuốt lời trở mặt muốn người nhà của kẻ tử tội phải đền bù là chuyện không hiếm thấy.

Cô xoay người, hỏi Tư Côi: “Vừa rồi sao cậu nhận ra người đó không phải là người nhà của nạn nhân?”

“Kinh nghiệm. Bình thường mấy kẻ làm loạn ghê nhất không phải người thân trực tiếp của nạn nhân, thường là người ngoài như cô di chú bác gì đó.”

Chân Ý cười mỉa mai: “Những kẻ thường ngày bị xem nhẹ, khi có cơ hội lên tiếng và đại diện, đương nhiên phải làm âm ỉ rồi. Càng to mồm càng có lý.”

Dương Tư: “Càng tiếp xúc nhiều với mấy chuyện này, cảm xúc càng bị quan. Ý, tớ thật sự không biết cậu làm thế nào mà gánh vác được vụ án của Đường Thường và Tống Y?”

Chân Ý mặt dày mày dạn: “Không cần thứ gì đặc biệt, chỉ cần trái tim sắt đá và da mặt dày.”

Dương Tư bị trêu, kẻ tới nhéo cô: “Trái tim có sắt đá không thì không sờ được, nhưng da mặt đủ dày.”

“...” Không khí buồn bã hoàn toàn bị phá hỏng.

Ba người đùa giỡn, yên lặng một lát lại thao thao bất tuyệt, tâm sự như thuở xưa, tám chuyện lẻ tẻ vặt vãnh cho đến rạng sáng mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau là sinh nhật của ông nội, Chân Ý dậy sớm, trước khi ra ngoài Dương Tư gọi cô lại. Lúc ấy Chân Ý đang đi giày, Dương Tư tựa vào cạnh cửa,

chợt hỏi: “Ý, cậu thật sự không biết trước tình trạng tinh thần của Diêu Phong ư?”

“Không, sao thế?”

“Tớ tưởng với quan hệ giữa cậu và Ngôn Cách, lấy thông tin tiện hơn.”

Chân Ý sững sốt một giây, trước đó Dương Tư từng nhờ cô tìm hiểu, nhưng cô quá hiểu tính cách của Ngôn Cách, anh sẽ không tiết lộ chuyện của bệnh nhân dù chỉ một chút. Dương Tư khẽ nói: “Không phải tớ nhờ cậu hỏi giúp sao?”

Chân Ý xỏ chân vào giày: “Không dễ hỏi đâu. Dù sao bây giờ tớ với anh ấy không thân lắm.”

Dương Tư im lặng, cách vài giây khẽ than: “Do tớ xui xẻo. Sớm biết Diêu Phong giả bệnh, tớ sẽ không nhận vụ kiện này, khiến tất cả mọi người tưởng tớ xúi giục hấn giả điên.”

“Đừng quá để ý đến cái nhìn của người khác.”

“Cũng phải.” Dương Tư mỉm cười, thấy Chân Ý sắp ra ngoài, cô gọi lại: “Chân Ý?”

“Hả?”

“Chúng ta là bạn tốt, cậu trở thành luật sư nổi tiếng rồi, nhớ nâng đỡ tớ nhé.”

“Tớ biết mà.”

Tại khách sạn ở khu nghỉ dưỡng họ Thích, quận Lan Đình. Phòng tổ chức tiệc mừng thọ đông nghịt, nhìn sơ qua cũng phải mấy trăm bàn. Học trò của giáo sư Chân ở khắp thiên hạ, mạng lưới quan hệ của Thích Hành Viễn lại càng không cần phải nói, những người tới đây đều là nhân vật có máu mặt.

Chân Ý nhìn thấy ba người không xa lạ gì: Thích Cần Cần, Thích Miễn và Tề Diệu. Hai người trước là con vợ trước của Thích Hành Viễn, người sau là con gái riêng, không theo họ bố. Họ đều ngồi ngoài, có thể thấy địa vị của họ trong lòng bố mình.

Đi vào phòng tiệc nhỏ bên trong, Thích Hồng Đậu chín tuổi đang ngồi trong lòng bố hưởng thụ mọi ánh mắt. Chân Ý không khỏi nghĩ tới lý luận đàn ông của Thôi Phi, hôm nay chị ấy và Thích Hồng Đậu hạnh phúc rồi, nhưng quá trình trưởng thành không trọn vẹn của chị em Thích Cần Cần phải đòi nợ ai đây?

Mọi người vây quanh Thích Hành Viễn bàn chuyện thời sự, kinh tế, thương mại; giáo sư Chân - nhân vật chính thật sự - lại không có ai ngó ngang đến, ngoại trừ Biện Khiêm. Những đồng nghiệp cùng trang lứa với ông cụ khi đã tới tuổi này, với thân phận đức cao vọng trọng, họ chỉ gửi thư chúc mừng chứ không đến dự; còn học trò của ông cụ, giữa vị giáo sư dần dần già đi và ông trùm của giới kinh doanh, bên nào nhẹ bên nào nặng, mọi người đều tự hiểu rõ.

Chân Ý không giận, bây giờ tình trạng tinh thần của ông nội lúc tốt lúc xấu, đám phàm phu tục tử này ít trêu chọc lão thần tiên nhà cô, cô mong còn chẳng được.

Ông nội đứng bên bàn tiệc buffet, một tay cầm chiếc đĩa nhỏ, một tay cầm nĩa, chỉ chăm chăm vào đồ tráng miệng trên bàn, lẩn tẩn phán đoán, hồi lâu sau mới quyết tâm gắp một miếng Black Porest.

Chân Ý đập tay ông, răn đe: “Tranh thủ lúc con không có mặt lên ăn bánh ngọt, đáng đánh!” Nói xong cô lườm Biện Khiêm đứng bên cạnh: “Anh, ông tham ăn mà anh không cảm!”

Biện Khiêm nói giúp ông: “Thỉnh thoảng ăn một chút thôi, không sao đâu.”

Vừa thấy cô, mặt mày ông nội liền tươi rói, cười hi hi, nghiêng đầu đụng vào đầu Chân Ý: “Dur Chi, đừng trách tôi, sức khỏe tôi không sao đâu.” Chân Ý sững sờ, Dur Chi là tên bà nội.

Bệnh của ông đã nặng hơn, hôm đó Chân Ý dắt ông đi tản bộ, bàn tay già nua nhăn nheo của ông khẽ vuốt mu bàn tay cô, dịu dàng nói: “Dur Chi, bà vẫn xinh đẹp như hồi còn trẻ, nhưng tôi thì già rồi.”

Chân Ý nghĩ, sau bữa tiệc này, về sau cô không nên đưa ông nội đi lung tung thì hơn. về phần bánh tráng miệng thì thôi cũng được, đối với ông nội, thứ đáng để yêu thích nhất trong bữa tiệc đầy những con người khôn khéo này chỉ có bánh ngọt được thợ làm bánh kỳ công chuẩn bị mà thôi.

Cô chọn mấy miếng bánh ông nội thích, cầm dao cắt làm đôi, ngồi đối diện cùng ăn với ông. Biện Khiêm không thích đồ ngọt, ngồi bên cạnh nhìn. Ông nội vui vẻ, vừa ăn vừa lén đá chân cô dưới gầm bàn, cứ như một đứa bé bướng bỉnh già đầu vậy.

Chân Ý liền nhớ đến một quãng thời gian rất dài thời trung học, cô và Ngôn Cách cũng như vậy.

Sau khi Ngôn Cách đồng ý làm bạn trai cô, ngày nào cũng ăn trưa cùng cô. Đến trưa luôn có người đưa cơm cho anh. Hộp cơm hình chữ nhật, từ trên xuống dưới có bày tám ngăn. Món khai vị, salad, canh, thịt thà rau quả, cộng thêm món tráng miệng. Anh ăn từng món theo thứ tự nghiêm ngặt, tuyệt đối không kén chọn, Chua ngọt đắng cay mặn, anh lẳng lẳng ăn hết cả, không ghét cũng không thích thú, không bài xích cũng không tận hưởng.

Chân Ý thì khác hẳn, đôi đũa và dao đĩa chọc lung tung khắp nơi trong hộp cơm của anh, trái một nhát phải một nhát, không hề tuần tự, không hề yên tĩnh: “Wow, ngon quá, người nấu cơm cho anh là đầu bếp đẳng cấp thế giới à?”

“Củ cải lại có thể nấu được mùi vị này, lần đầu tiên em tình nguyện ăn củ cải đây.”

“Ôi, mướp đắng đắng quá đi mất. Ngôn Cách, vậy mà anh lại ăn mướp đắng!”

Vô số bữa trưa ăn cùng nhau, tuy anh không đáp lại những phản ứng khoa trương của cô, nhưng chưa từng nói mấy lời cảnh cáo như: “Em nói lắm quá”, “Ăn cơm đừng nói chuyện”, “Còn nói nữa thì anh không cho em ăn đâu”... Dù anh ăn cơm theo thứ tự nghiêm ngặt, nhưng chưa từng yêu cầu cô: “Em không nên như vậy”, “Em nên ăn cái này trước rồi mới ăn cái kia”...

Anh nói anh ăn không hết, đồ đi cũng phí nên mới cho phép cô ăn ké. Bây giờ nghĩ lại, anh chưa bao giờ là người lãng phí thức ăn, sớm chuẩn bị suất ăn hai người vì cô rồi. Cũng có lúc hiểu lầm: Cô chán ăn, hoặc sợ anh ăn không đủ no, bèn ăn rất ít; phần còn thừa đương nhiên anh phải ăn hết, ăn quá no khiến dạ dày khó chịu nhiều lần.

Phòng tiệc nhỏ bỗng im bật, Chân Ý thôi không suy nghĩ nữa.

Cánh cửa mở ra, nhân viên cung kính khom người. Chân Ý bất ngờ trông thấy An Dao vào phòng tiệc đối diện, mặc bộ lễ phục kiểu Trung Quốc cực kỳ xinh đẹp, hết sức kiêu diễm, nhưng chỉ có một bóng lưng, cánh cửa đã đóng lại. Còn Ngôn Cách lại đi về phía này, anh mặc bộ vest màu đen, cổ áo thiết kế theo kiểu áo Tôn Trung Sơn, kiểu dáng độc đáo, cổ điển cao quý.

Hợp với vẻ ngoài xuất chúng của anh, lại cho người ta cảm giác cả căn phòng sáng bừng lên.

Chân Ý không hề kinh ngạc trước sự xuất hiện của anh, nhưng chuỗi sự việc sau đó đã làm đảo lộn tất cả.

Ngôn Cách vừa xuất hiện, Thích Hành Viễn đã bỏ mặc đám người vây quanh, đứng phắt dậy, cài cúc áo vest, bước nhanh tới trước mặt Ngôn Cách, chìa tay ra với tư thái gần như cúi mình: “Cậu có thể tới là vinh hạnh của chúng tôi.”

Những người khác cũng hoang mang như Chân Ý, ngơ ngác nhìn nhau, không biết anh chàng trẻ măng này là nhân vật thế nào.

Ngôn Cách bắt tay ông ta, không nhiều lời mà tới thẳng chỗ ông nội và Chân Ý. Anh cởi nút áo vest, ngồi ngay ngắn, chúc thọ ông nội. Ông Chân cười như trẻ thơ.

Ánh mắt của tất cả mọi người tập trung ở phía này, Ngôn Cách làm như không thấy.

Mặc dù không ai biết gốc gác của anh, nhưng ai nấy đều nhận ra anh không đơn giản. Mà anh chỉ nể mặt một cụ già, chứ không phải Thích Hành Viễn được người người vây quanh.

“Đây là danh sách quà biếu nhà cháu đưa tới.” Anh cất lời âm áp, lấy từ trong ngực ra một tấm thiệp đỏ thắm gấp làm ba, phong cách cổ xưa, khắc tranh cổ chữ cổ kiểu rồng.

Chân Ý loáng thoáng thấy nét chữ Tiểu Triện (1) cực kỳ tinh tế, một bên viết “Trái thế sự hiểu biết ngày càng rộng, gặp người nhiều nhìn nhận càng tinh thông”, một bên viết “Chớ bảo hoàng hôn mặt trời sẽ tắt bóng, bởi hào quang sót lại đỏ cả vòm không.” (2)

(1) Chữ Triện, là một kiểu chữ thư pháp Trung Quốc cổ, được chia làm hai loại: Đại Triện và Tiểu Triện. Tiểu Triện có thể coi là kiểu chữ thống nhất đầu tiên của Trung Quốc, do đó, khi nhắc đến Triện thư thường là đề cập đến Tiểu Triện nhiều hơn.

(2) Đây là câu thơ thứ tư và thứ sáu trong bài thơ Thù Lạc Thiên Vịnh Lão Kiến Thị của Lưu Vũ Tích (772 - 842), trích trong Lưu Vũ Tích tập. Đại ý của bài thơ là: Người đến tuổi già mặc dù người gầy, tóc thưa, thị lực suy yếu, bệnh tật quần thân nhưng dày dặn kinh nghiệm đối nhân xử thế, tự biết tìm niềm vui và khích lệ bản thân... Bài thơ thể hiện quan điểm sáng suốt, lạc quan của Lưu Vũ Tích về cái chết, thể hiện rằng dù mọi chuyện thế nào đi nữa, ông vẫn đối xử với người đời bằng thái độ tích cực.

Tấm thiệp gấp ba được mở ra, bên trong là một phiến gỗ đàn hương cực mỏng, nét chữ Tiểu Khải nắn nót viết danh sách quà biếu.

Trong lúc tất cả đều tò mò, mấy người mang quà biếu bước vào sảnh với tư thế cung kính nhưng không hề khúm núm.

Món quà thứ nhất là cái chạn sách bằng đá đen khảm hổ phách thiên nhiên. Hổ phách trắng trong suốt hiếm có, như có tạp sắc từ vàng nhạt đến đậm dần, nhưng ảo diệu ở chỗ, tạp sắc này lại ngưng tụ thành bức tranh mặt trời giữa biển mây. Không thừa mà không thiếu một nét, vô cùng thích đáng. Hổ phách trắng khảm trên đá đen, cương nhu kết hợp, hết sức cao quý.

Món quà thứ hai là bộ ly trà bằng phi thủy, mài giữa hoàn toàn tự nhiên. Màu xanh lục tinh khiết như nhỏ nước, mờ mờ ảo ảo. Vừa thoáng nhìn đã cảm thấy lòng lạnh lạnh. Hàng cao cấp thế này, chỉ một chiếc thôi đã đắt lắm rồi, huống hồ cả một bộ mười hai chiếc.

Mọi người trong phòng tiệc gần như không dám thở mạnh.

Món quà thứ ba là một pho tượng Phật ba đầu sáu tay bằng ngọc. Mặt tượng Phật khoan thai hòa nhã, cái bệ màu vàng đã ngả xanh, loang lổ vết tích. Là một pho tượng Phật cổ.

Những người ở đây đã trải qua muôn sự đời, nhưng tất cả đều vô cùng kinh ngạc. Phòng tiệc nhỏ im ắng tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, bầu không khí thậm chí có phần căng thẳng, ai ai cũng nom nớp, thấp thỏm. Nào có ai biểu quà như vậy chứ?

Chân Ý trở mắt nghẹn lời, đột nhiên phát hiện, có lẽ cô chưa từng hiểu biết về Ngôn Cách.

Chân Ý rửa tay bên bồn rửa, tâm trạng ử dột không nói nên lời. Cô đang tức giận, nhưng cô không biết mình tức ai đây.

Hồi trung học, cô không hề biết gia đình và lai lịch của Ngôn Cách, cũng chưa từng hỏi đến. Khi đó chỉ biết rằng ở bên anh rất vui, nhưng bây giờ lại cảm thấy, ngay từ đầu cô đã không nhận được sự thẳng thắn tối thiểu từ anh. Khốn nạn! Đáng đời mà sống cô đơn đến già.

Ngẩng đầu lên, qua tấm gương bỗng thấy An Dao đi vào, trái tim Chân Ý ngừng đập một giây. Hôm nay An Dao thật xinh đẹp. Bộ váy lụa nền trắng hoa xanh, thiết kế đơn giản theo kiểu Hán, không phải là món đồ có thể mua trên thị trường.

An Dao mỉm cười coi như chào hỏi. Từ trước đến nay, học sinh ngoan và học sinh cá biệt hiếm khi qua lại.

Bộ váy phong cách cổ xưa đó thật đẹp, Chân Ý không kìm được nhìn thêm vài lần. An Dao nhận ra, mỉm cười: “Nhà anh ấy nhiều phép tắc quá. Trang phục cũng không thể tự lựa chọn, may là tôi cũng thích kiểu này.”

Chân Ý lặng thinh, e rằng hai chữ giàu sang chưa đủ để miêu tả về nhà họ Ngôn. Cô không biết nên đáp lại thế nào, nhìn nước ở bồn rửa tay vẫn chảy xối xả, bàn tay mảnh mai trắng xanh của An Dao chà xát dưới vòi nước hết lần này đến lần khác, cô nói: “An Dao, cô rửa tay nhiều lần lắm rồi.”

“Bệnh nghề nghiệp, cảm thấy không sạch sẽ.”

“Ồ, rất nhiều bác sĩ ngoại khoa đều ưa sạch sẽ.”

“Không chỉ bác sĩ ngoại khoa, Ngôn Cách cũng vậy, bị mắc chứng ưa sạch sẽ rất nặng.”

Trái tim Chân Ý như bị giày xéo, chua xót vô cùng.

An Dao đóng vòi nước, bỗng nói: “Chân Ý, cô làm phù dâu cho tôi nhé?”

Chân Ý ăn ngay nói thật: “Tìm người khác đi. Tôi cảm thấy hơi ngại.”

An Dao không ép. Hai người không nói gì nữa, ai đi đường nấy.

Đám cưới. Lòng Chân Ý tê tái. Cô nhớ lại lễ chào cờ hồi trung học, mỗi lần sẽ cho một học sinh đứng trước toàn trường phát biểu về “mơ ước”. Hôm đó đến lượt Chân Ý, cô mặc đồng phục học sinh, đeo khăn quàng đỏ (vào đoàn quá muộn), đứng trên bục phát biểu. Trước thầy cô và mấy ngàn học sinh cấp hai

cấp ba, cô giơ nắm tay, nói vào micro: “Ước mơ của em chỉ có một câu, khi lớn lên sẽ lấy anh Ngôn Cách học lớp 9-1!”

Toàn trường cười ồ lên.

“Chân Ý, cố lên!” Cô tự động viên mình, ngẩng cao đầu đi xuống.

Từ đó ban giám hiệu hủy bỏ tiết mục phát biểu về mơ ước. Nhân tiện phạt cô quét sân một tháng.

Chia ly tám năm, cô không yêu ai khác nữa, cho dù thích một chút cũng không. Cô cho rằng anh cũng vậy.

Chân Ý hít thở từng hơi từng hơi thật sâu, nhưng cảm giác tắc nghẹn trong lồng ngực không thể nào vơi bớt, như thể bị người ta tát một phát mà không thể đánh trả, ảm ức chết đi được. Ôi, đã bao năm cô không được trải nghiệm cảm giác muốn trút giận này rồi. Không phải ai cũng có thể bắt nạt cô.

Vòng qua khúc quanh, liền thấy người đàn ông làm lòng cô rối bời cũng đứng ở hành lang, bộ vest phẳng phiu, gương mặt tuấn tú trắng nõn. Chân Ý mắt nhìn thẳng, đến gần anh từng chút một, sau đó... đi lướt qua nhau. Trái tim chùng xuống một cách khó hiểu, như thể thổi phào nhẹ nhõm, vừa thoải mái lại mất mát.

Ở đằng sau, Ngôn Cách dừng lại, nghiêng người nhìn cô: “Chân Ý?”

“Có chuyện gì sao?” Bình lặng, không còn nụ cười bông đùa ngày thường.

Ngôn Cách im lặng. Câu này đúng là làm khó anh, hình như anh không biết tại sao lại gọi cô nữa.

“Chân Ý, em đang giận à?”

“Đúng vậy!” Cô không thêm giả bộ mình không sao. “Tại sao không nói cho em biết?”

“... Em có hỏi đâu.”

“Anh...” Mới thốt được một chữ, sống mũi Chân Ý đã cay cay.

Ngôn Cách lẳng lặng nhìn cô. Dưới ánh đèn hành lang, mặt cô trắng muốt, mang vẻ ngoài của con gái miền Nam điển hình, làn da mịn màng, vẫn như năm xưa, vô số lần cô kề sát mặt đến muốn anh hôn, làn da ấy mỏng manh, mềm mại. Cô giận đến đỏ mắt, dường như đang cố nén không khóc. Điều này khiến anh bất ngờ, anh không biết gia cảnh của mình có thể làm cô tức giận đến mức ấy. Anh sai chân, tiến thêm một bước đến gần cô.

“Tôi không cố ý giấu em.” Anh nghe thấy mình đang giải thích.

Chân Ý giận quá hóa cười: “Chuyện riêng anh không muốn nói đâu thể coi là giấu giếm. Huống chi em cũng đâu có hỏi anh. Trước giờ anh vẫn vậy mà, em không hỏi thì anh sẽ không cho em biết. Khi đó...” Câu tiếp theo cô không thể

nói tiếp. Trái tim cô lạnh lẽo như phải hứng chịu cơn gió đêm đông. Khi đó, vốn dĩ cô nên cảm thấy tủi thân, nhưng cô không hề. Bây giờ, khi không còn tư cách tủi thân, cô lại muốn khóc.

Ngôn Cách nhất thời không biết nói sao. Chân Ý chưa từng nói những chuyện này với anh, nhưng giờ đây anh bỗng nhận ra, có lẽ trước kia cô rất buồn, bởi vì sự lạnh nhạt và kỳ quặc của anh, cô rất đau lòng và khổ sở. Cho nên cô mới... Nhưng khi đó anh không muốn để cô chịu áp lực quá lớn, cũng không hy vọng cô trở thành con người khác ra từ khuôn mẫu.

Còn Chân Ý thất vọng đến đau đớn. Trước kia, cô chỉ cho rằng anh không thích cô; bây giờ anh sắp kết hôn lại không nói cho cô biết? Đúng vậy, cô không hỏi. Nhưng rõ ràng cô đâu muốn chọc vào anh, tại sao khi Diêu Phong tấn công, anh lại bảo vệ cô? Đừng nói đến việc cứu người, với tính cách của anh thì dù nhìn thấy có kẻ cướp bóc giết người cũng không quan tâm! Lẽ nào anh không biết chỉ cho cô một chút xíu ngon ngọt, cô sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa, chết cháy cũng cam tâm sao? Một câu nhắc nhở lịch sự: “Tôi sắp kết hôn rồi.” Khó đến vậy sao?

“Nếu em còn muốn biết chuyện gì, tôi đều có thể nói với em.” Anh cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt sâu lắng. “Có điều, con người tôi rất đơn điệu, hình như không có chuyện gì đáng để khám phá.”

“Tôi không muốn biết gì cả.” Cô xoay người đi, lại dừng bước. “Bác sĩ Ngôn, tôi cho rằng với thân phận hiện giờ của anh, chúng ta nên giữ khoảng cách như hai người xa lạ.”

Lần đầu tiên cô không bận tâm tới cảm nhận của anh, rảo bước rời đi.

Xuống bãi đậu xe, cô gặp Biện Khiêm. Biện Khiêm thấy vẻ mặt như đưa đám của cô thì hơi bận lòng, nói gì cũng phải đưa cô về nhà. Trên đường, Chân Ý nhìn cảnh đêm ngoài cửa xe không nói lời nào. Trước kia cô luôn ồn ào rộn rã.

Biện Khiêm tập trung lái xe, thỉnh thoảng nhìn cô mấy lần, tìm chủ đề: “Ông nội không về nhà à?”

“Vâng.” Giọng cô rất thấp. “Chị họ bảo sợ ông mệt, nên tối nay để ông nghỉ ở khu nghỉ dưỡng.”

Biện Khiêm “ừ” một tiếng, suy nghĩ chốc lát, hỏi tiếp: “Là cậu ta à?”

Thân thể Chân Ý cứng đờ, bắt mẫn mím môi, giận dữ: “Đám người học Tâm lý đều là lũ khôn kiếp.” Lúc nào cũng vậy, tâm tư gì cũng bị anh thấy rõ ràng.

Biện Khiêm cười bất đắc dĩ, anh hiểu rõ tính tình của cô em gái này. Tám năm qua, cô từ sinh viên đại học trở thành cảnh sát, sau đó trở thành luật sư, anh chứng kiến cô trưởng thành. Anh quen biết không ít đàn ông ưu tú, rất nhiều người từng thông qua anh mở lời với cô, nhưng cô từ chối toàn bộ. Biện Khiêm

biết, bề ngoài cô nhớn như không hề kiêng dè, thật ra trong lòng cô luôn có một người.

“Tiểu Ý nhà ta rất có mắt nhìn người mà, cậu ta cũng được đấy.” Biện Khiêm không phải là kẻ tự yêu bản thân, nhưng rất tự phụ, biết rõ tố chất của mình rất tốt. Nhưng khi thấy Ngôn Cách, anh không thể không thừa nhận, con người này ưu tú từ trong ra ngoài, khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

“Nhưng anh cảm thấy, Tiểu Ý thích cậu ta thì sẽ phải chịu uất ức đấy.”

Một câu nói suýt làm Chân Ý rơi lệ, cô cắn môi, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, không nói gì thêm nữa.

Với tâm trạng chán nản, Chân Ý ra khỏi thang máy, mở khóa vào nhà. Trong nhà đèn đóm sáng choang, mùi thức ăn thơm phức. Hai thứ này đúng là an ủi lòng người, bỗng nhiên cô không còn quá đau lòng nữa. Vào bếp, Tư Côi và Dương Tư đang đun nước lẩu trên bếp từ, ăn uống sung sướng vui vẻ.

Tư Côi nhìn thấy Chân Ý trước, nhận ra cô không vui nên vội vàng đứng lên, giơ tay nhận lỗi: “Chân, bọn tớ nên đi từ sớm, nhưng ở nhà cậu quá sung sướng, tắm bồn tới tận trưa. Đồ ăn ngon trong tủ lạnh lại quá nhiều, sau đó nhìn thấy nguyên liệu nấu lẩu, lại lên cơn thèm ăn, kết quả là ăn chực cả ngày. Đừng đũa tở, ăn xong bữa này, tớ lập tức cuốn xéo.”

Chân Ý đành mặt, đi tới bàn ăn ngồi xuống, liếc nhìn đồ ăn thơm ngào ngạt trong nồi. Hai người kia lập tức ân cần bưng bát tìm dưa, dâng toàn bộ đến trước mặt cô. Cô nhận lấy, vớt nấm hương, thịt dê trong nồi đút vào miệng, sầm mặt ngồi ăn. Tư Côi và Dương Tư nhìn với vẻ thấp thỏm bất an.

Chân Ý nhai nuốt xong xuôi, nghiêm mặt hỏi: “Tắm bồn cả buổi sáng, hai đứa les à?”

Hai người sững sờ một giây, nhào tới đánh cô: “Đồ khôn, tớ tưởng cậu giận rồi!”

Chân Ý lui vào ghế trốn trận cù của hai người, cười khanh khách.

Về nhà gặp bạn bè, lại có một nồi lẩu cay thơm phức chờ cô, trong lòng không biết âm áp đến nhường nào.

“Ăn lẩu cay sao có thể không uống rượu trắng pha coca chứ?” Chân Ý cầm chiếc cốc thủy tinh kim loại, pha nửa cốc rượu trắng nửa cốc coca.

Dương Tư vội rót đầy coca cho mình: “Đừng trông mong vào tớ, tớ không uống được rượu trắng. Từ hồi trung học cậu đã uống rượu trắng với coca rồi, có thể thay đổi thói quen này được không? Tư Côi, hồi đại học sao cậu có thể chịu được con bé này thế?”

Tư Côi kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào chất lỏng sủi bọt màu hồng phách trong cốc của Chân Ý: “Tớ chưa từng thấy Chân Ý uống rượu.”

“Cai rồi. Nhưng hôm nay đặc biệt, phá lệ.” Chân Ý cười, hơi ngửa đầu, dốc cả cốc rượu vào miệng.

Uống xong không hề đỏ mặt, đưa mu bàn tay quệt miệng, cầm đũa tiếp tục vớt thức ăn, lại đổ coca pha rượu, vừa ăn vừa uống, còn vắt cả hai chân lên ghế, quả thực rất ra dáng hảo hán Lương Sơn.

Tư Côi kinh hãi: “Chân, cậu không sao đấy chứ?”

“Sao là sao?” Chân Ý nhai tôm viên, khó hiểu hỏi.

Dương Tư chậm rãi uống coca: “Tư Côi, không sao đâu, hồi trung học cậu ấy đã vậy rồi.”

“Thế à?” Tư Côi bán tín bán nghi, cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Chân Ý vẫn ăn uống nhồm nhoàm, cứ như quỷ đói mới được ra tù.

“Chân, cậu ăn từ từ thôi, ăn quá nhanh sẽ bị sặc đấy.”

Lời còn chưa dứt, Chân Ý nắm lấy mép bàn, ho sặc sụa. Dương Tư vội vàng rót nước, Tư Côi vỗ bả vai cho cô.

Chân Ý cầm khăn giấy che miệng, tiêu ớt xộc vào khí quản, đau rất vô cùng. Cô ho khò khè, mặt đỏ rần. Đến cuối cùng, cô ho đến mức rơi nước mắt.

Tư Côi chưa từng thấy Chân Ý khóc, hốt hoảng: “Làm sao thế?”

Chân Ý giơ ngón tay lau nước mắt, nói nhẹ tênh: “Bị bắt nạt.”

Nói xong lại im lặng, tiếp tục cầm đũa gắp động thức ăn lớn hơn đút vào miệng, như thể chỉ có thức ăn mới có thể lấp kín khoảng trống trong lòng.

Tư Côi và Dương Tư không biết làm sao, đành nhìn Chân Ý không ngừng tống thức ăn cay vào dạ dày. Ăn mãi ăn mãi, một lần nữa chất lỏng trong suốt lại rơi vào bát, từng giọt từng giọt như chuỗi ngọc đứt dây.

Tư Côi muốn phát điên: “Rốt cuộc làm sao thế? Chân Ý, cậu nói đi! Ai bắt nạt cậu, tớ đi trả thù!”

Tư Côi xoay vòng vòng, vò mái tóc ngắn, cuống quýt đến độ suy nghĩ lung tung: “Không phải cậu bị người ta cưỡng bức đấy chứ?”

Chân Ý cười hì hì, ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh ngân lệ, vừa cười vừa khóc: “Tớ lại hy vọng bị anh ấy cưỡng bức đây, nhưng anh ấy không ưng tớ. Ha ha, buồn cười chết đi được.”

Nước mắt tuôn rơi, cô không cười được nữa, xem thường bản thân từ đầu đến chân.

“Chân Ý, chết tiệt, mày hèn hạ vừa thôi!” Cô vung tay, tát một phát lên mặt mình, mặt đỏ đến mức gần như rỉ máu.

Tiếng tát lạnh lạnh vang vọng trong phòng ăn, Tư Côi và Dương Tư đều hoảng sợ.

Tư Côi sụp đổ: “Cậu trúng gió gì thế, rốt cuộc là sao hả?”

Chân Ý đưa tay che mắt, run rẩy hít vào: “Chẳng sao cả. Chỉ là, tớ thích một người, nhưng anh ấy không thích tớ. Tớ muốn theo đuổi anh ấy, nhưng anh ấy sắp kết hôn rồi. Rất đơn giản.”

Nước mắt tuôn rơi, môi cô run rẩy kịch liệt, hơi thở cũng hỗn loạn.

“Đúng là vô dụng, lại thua anh ấy rồi.” Bả vai cô run lẩy bẩy, đầu cúi gằm xuống, tiếng nói run run: “Làm sao đây? Tớ thích anh ấy, nhưng anh ấy vẫn không thích tớ, phải làm sao bây giờ?”

Nước mắt tuôn rơi như điên như cuồng, hai tay cô bịt chặt miệng, khóc đến mức thân người lao đảo, lảo đảo: “Làm sao đây? Tớ thích anh ấy đến mức đến mức đến mức đến mức đến mức đến mức ấy, phải làm sao đây? Anh ấy vẫn không thích tớ, phải làm sao bây giờ? Trời ạ, nên làm gì đây?”

Ước mơ của em chỉ có một câu, khi lớn lên sẽ lấy anh Ngôn Cách học lớp 9-1!

Nhưng, anh sắp cưới người khác rồi, em phải làm sao đây?

Dưới tác dụng của chất cồn, Chân Ý ngủ mê man, trong mơ cô trở về rất nhiều năm về trước. Sân trường sau mùa hè, lớp học trật tự, tiếng đọc sách vang vang...

Đó là đại hội thể dục thể thao hồi cấp ba, ủy viên thể dục hết lời van xin các nữ sinh hăng hái tham gia, kết quả đương nhiên là... ủy viên thể dục sắp khóc đến nơi, nhảy nhót trên bục giảng tuyên truyền “môi thơm tặng người báo danh”, bị mọi người đuổi xuống bục.

Trước nay các nữ sinh chỉ đứng từ xa dõi theo đại hội thể dục thể thao. Thứ nhất, cái từ “giao tranh” này mà đặt vào nữ sinh thì thật không thủy mỹ; thứ hai, nữ sinh da mặt mỏng, thua thì xấu hổ lắm; thứ ba, nữ sinh vốn dĩ thuộc về đội cổ động, mặc váy ngắn cầm cầu bông cổ vũ nam sinh, đây mới là cảnh tượng đẹp nhất.

Hiển nhiên Chân Ý không nghĩ tới ba điều trên, đăng ký một loạt N phân thi, nhảy cao, nhảy xa, chạy một trăm mét, hai trăm mét, bốn trăm mét, tám trăm mét, còn cả môn đẩy tạ và ném đĩa!

Hôm đó, cô cầm đơn đăng ký chờ Ngôn Cách ngoài lớp. Theo giao ước, thời gian sau khi tan học của anh thuộc về cô. Cô xông tới, phe phẩy tờ đơn đăng ký trước mặt anh: “Xem đi, xem đi, em giỏi không?”

Ngôn Cách liếc nhìn những phần thi chi chít, hỏi: “Nhiều như vậy, em có kham nổi không?”

“Đừng xem thường em. Em dồi dào tinh lực như vậy, quả thực không có chỗ dùng.”

“Vậy cũng phải.” Anh đi tới đứng bên lan can.

Trường học của họ gần vịnh, có thể trông về phía đại dương bát ngát.

Cô luôn quanh quẩn bên anh, thường thường thoát cái nhảy lên lan can, luôn khiến anh có cảm giác thăng thốt cô sẽ bay ra ngoài.

Nửa người trên của cô lơ lửng giữa trời, mái tóc dài tung bay trong gió, cười: “Đúng thứ nhất sẽ có phần thưởng đây, đến lúc đó em sẽ làm quà tặng anh, có phải rất có ý nghĩa không?”

Ngôn Cách hơi sững sốt, nhìn cô vài giây, im lặng một hồi rồi nói: “Anh không cần quà.”

“Anh có hiểu phép tắc không thế? Không được từ chối quà bạn gái tặng!” Chân Ý trách anh.

“Ồ, vậy tùy em.”

Ngày đại hội thể dục thể thao ấy, Chân Ý dễ dàng đứng nhất liên tục, lúc lên bục lĩnh thưởng luôn nhảy phất lên bậc cao nhất. Cô cầm bó hoa đứng ở vị trí cao nhất nhảy nhót uốn éo, biểu diễn mấy động tác nhảy quái đản như người máy. Mấy bạn học vây xem đều vui vẻ cười âm ỉ. Ngôn Cách chỉ lẳng lẳng đứng giữa đám đông nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

Đến phần thi chạy tám trăm mét cuối cùng, Chân Ý cởi áo khoác nhét vào ngực Ngôn Cách. Cô rất thích cử chỉ này, cứ như đây chính là đánh dấu bạn trai vậy. Vì thế, rõ ràng cô không nóng còn cố ý mặc áo khoác, cởi đi cởi lại nhiều lần, nhét vào ngực anh rồi nhận về từ tay anh. Cảm giác ấy thích thú vô cùng. Lúc đợi, cô nhìn em nữ sinh cấp hai chạy vụt tới đích, thoáng cái lao vào lồng ngực một nam sinh, các học sinh xung quanh đều reo hò.

Thấy vậy, Chân Ý trợn ngược mắt lên, quay đầu nhìn Ngôn Cách. Ngôn Cách bị cô nhìn bằng ánh mắt rực sáng đến mắt tự nhiên, lẳng lẳng lùi ra sau một bước. Nếu anh đã không tự giác như vậy...

“Lát nữa anh cũng phải đón lấy em như thế!”

“Không muốn.”

“Ngoài “không muốn” ra anh không biết nói gì nữa à?” Chân Ý giậm chân.

Ngôn Cách mím môi, nói: “Anh phản đối.”

“...” Chân Ý nổi nóng. “Phản đối vô hiệu.”

“Thảo luận lại.”

“Bác bỏ!” Chân Ý như con thỏ biết cắn người. Vì thế Ngôn Cách không nói gì nữa.

Trước khi ra sân, Chân Ý kiễng chân, dựng thẳng ngón trỏ khế chọc vào vai anh, uy hiếp yếu xìu: “Nếu anh không đón em, em sẽ, sẽ... Hừ, em vừa chạy vừa nghĩ, xem em trừng trị anh thế nào!”

Cô quả thực đã chạy nước rút hết tám trăm mét, lướt qua sân thể dục như gió cuốn mây tan, người trên khán đài đều bàng hoàng. Ủy viên thể dục máu nóng

sục sôi, vội vàng viết bản thảo đưa tới đài truyền thanh trên bục phát biểu. Chân Ý lao tới đích như gió quét, phá vỡ kỷ lục của trường!

Đội cổ động của lớp 10-13 sôi trào!

Nhưng khoảnh khắc chạy tới đích, cô đau lòng cùng cực, thở hổn hển, hai má đỏ rực nhễ nhại mồ hôi, không nói được lời nào đã òa khóc.

Ngôn Cách không chờ cô nhào vào lòng anh, bóng dáng cũng mất tăm mất tích.

Vừa thấy cô khóc, lớp trưởng đã ngửa mặt lên trời gào thét: “Chân Ý phá vỡ kỷ lục, kích động đến phát khóc rồi!” Cả lớp hoan hô, người người mừng vui! Chân Ý khóc càng đau lòng hơn.

Lúc này, đài truyền thanh dậy lên tiếng gầm rú sôi trào của ủy viên thể dục: “Tiết thu trời trong, muôn dặm không mây, ngay khi tiếng súng báo hiệu tranh tài vang lên, Chân Ý lớp 10-13 tựa như tên rời cung, như chim yểm chao liêng, như báo săn lao đi!”

Báo săn lao đi... lao đi... lao đi... Tiếng vọng văng vẳng trên bầu trời sân thể dục, Chân Ý khóc đến khàn cả giọng.

Trên đài truyền thanh, ủy viên thể dục hùng hồn đồng dục: “Chân Ý, đừng khóc vì tớ nữa! Trong mắt tất cả nam sinh, cậu là kiện tướng các môn chạy ngắn, chạy bền, đẩy tạ, ném đĩa đấy!”

Chân Ý lau nước mắt, khóc thảm hại hơn, cậu mới là kiện tướng! Cả lớp cậu đều là kiện tướng!

Giữa màn nước mắt mờ lung, cô lại thấy Ngôn Cách đứng trước mặt cô từ lúc nào không hay, cầm một chai nước trong tay, hơi khó hiểu nhìn cô.

Hình như anh chạy một mạch tới đây, hơi thở không ổn định lắm: “Sao em chạy nhanh thế? Anh đi mua chai nước cho em...”

Chân Ý vừa nghe, tủi thân đến mức gào khóc: “Còn không phải vì anh à! Em chạy nhanh như vậy còn không phải vì sợ anh không đợi kịp đã đi mất sao. Sớm biết như vậy, em sẽ chạy chậm nhất.” Cô càng nói càng đau lòng càng buồn bã, khóc tức tưởi, nước mắt tuôn rơi lã chã không thể nào ngăn được.

Ngôn Cách sững sờ, đi tới, giơ ngón tay lau giọt nước mắt trên mặt cô: “Được rồi, được rồi, chuyện này có gì hay để khóc chứ?”

Vậy mà anh lại chủ động chạm vào mặt cô! Chân Ý được đà khóc hăng hơn.

Ngôn Cách lại tiến thêm một bước, để cô tựa vào ngực mình, vuốt mái tóc của cô, nhẹ nhàng dỗ dành: “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa có được không?”

Các bạn vây quanh trở mắt ra nhìn, nữ sinh xì xầm bàn tán, nam sinh ủa vào trêu chọc. Bình thường luôn là Chân Ý bám dính lấy Ngôn Cách, nào từng thấy anh chủ động bao giờ?

Chân Ý bắt được cơ hội ngàn năm hiếm có, càng không buông tha cho người khác: “Hic... Em chạy tới mức sắp gãy chân rồi, đều tại anh đây, lát nữa anh phải công em về!”

“...”

“Òa!!!”

“Được rồi...”

Cô càng lúc càng táo tợn, ôm siết lấy hông anh, quệt hết nước mắt lên áo anh. Vừa quệt vừa thầm thì nói hàng loạt yêu cầu.

Dù các bạn âm ỉ, anh vẫn không buông cô ra, đứng giữa đám đông, anh cúi xuống tỉ mỉ cầm vào cái đầu cựa quậy của cô, về mặt bình thản. Dù bị mọi người nhìn chăm chú, nhưng từ đầu đến cuối anh không hề có một câu phản bác. Hôm đó cô vui như lên thiên vậy!

Nhưng trong mơ, cô vùi đầu vào ngực Ngôn Cách, vừa nghiêng đầu lại nhắc trông thấy An Dao đứng giữa đám đông, ánh mắt kỳ quặc. Trong tiềm thức cô không thích An Dao ư? Chân Ý không biết. Cô chỉ biết An Dao hoa khôi trường học cùng lớp với Ngôn Cách, nam sinh lớp Ngôn Cách đều nhắc nhở Chân Ý: “Em cẩn thận đấy.”

Chân Ý bất mãn: “Chẳng lẽ em không tốt sao?”

Các nam sinh bật cười: “Bọn anh đều thích em, nhưng An Dao xinh đẹp thế kia cơ mà!” Còn chưa nói xong đã bị Chân Ý đánh một trận toi bời.

Chân Ý lấy làm lạ, chạy đi tìm Ngôn Cách: “Nếu anh dám đá em, quen với cô gái khác, em sẽ cưỡng bức rồi giết anh đấy.”

Ngôn Cách đang đọc sách, không buồn để ý đến cô.

Về sau, tin tức An Dao thích Ngôn Cách lan truyền khắp trường, Dương Tư cũng nhắc nhở Chân Ý: “Ý, có tình địch hoàn mỹ như chị An Dao, đến tớ còn nơm nớp lo sợ thay cho cậu đấy.”

Lòng Chân Ý chua xót, nhưng cô cảm thấy, Ngôn Cách không thích An Dao đâu. Song ngẫm kỹ lại, hình như Ngôn Cách cũng không thích cô lắm thì phải? Có lẽ đây chính là hiện thực bấy lâu nay. Chỉ có mình cô tình nguyện lừa mình dối người, cho rằng cẩn thận ôm lấy anh thì anh sẽ trở nên âm áp. Nhưng...

Chân Ý mở mắt choàng tỉnh, gối dẫm nước mắt. Ánh trăng rất sáng, rải khắp phòng ngủ như thủy ngân. Đầu cô đau đến muốn nứt, chuông điện thoại di động âm ỉ lúc có lúc không.

Cầm lên xem, vừa đúng 0 giờ, là Thôi Phi gọi tới.

Chân Ý lim dim mắt nghe điện thoại, giọng khản đặc: “A lô?”

Giọng Thôi Phi rất thấp, rất nặng nề: “Tiểu Ý, em lập tức tới biệt thự ở khu nghỉ dưỡng một chuyến đi. Xảy ra việc lớn rồi.”

Đầu Chân Ý nặng như đổ chì: “Ngày mai em...”

“Có người chết!”

Chân Ý bỗng chốc tỉnh rượu.

Ban ngày, tiệc mừng thọ của ông nội được tổ chức ở khách sạn tại khu nghỉ dưỡng do họ Thích xây dựng. Biệt thự trải khắp khu nghỉ dưỡng, một trong số đó là biệt thự nghỉ ngơi tư nhân của thành viên gia đình họ Thích, bình thường không có ai ở. Lúc Chân Ý chạy tới, trong biệt thự không có người giúp việc. Thích Hành Viễn, Thôi Phi và bác ngồi trên sofa, sắc mặt u ám như gặp kẻ địch.

“Ông nội đâu rồi?” Đây là điều Chân Ý quan tâm nhất.

“Ông ngoại và Hồng Đậu về phòng trước rồi, chị không cho họ biết.”

Chân Ý khẽ thở phào. Mắt Thôi Phi đỏ hoe, liếc nhìn Thích Hành Viễn rồi một mình đưa Chân Ý lên tầng hai. Đến cuối hành lang, chị ta đẩy cửa phòng ra, Chân Ý giật thót. Một cô bé tầm năm, sáu tuổi nằm giữa vũng máu, sắc mặt trắng bệch, mắt trợn trừng, không hề cử động.

“Lập tức báo cảnh sát.”

“Không được!” Thôi Phi đoạt lấy điện thoại của cô. “Chân Ý, chị gọi em tới không phải để em báo cảnh sát!”

Chân Ý nổi giận: “Vậy đêm hôm chị tìm em làm gì? Chẳng lẽ bảo em phi tang chứng cứ giúp chị?”

Thôi Phi không trả lời, trầm tĩnh nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh đến mức gần như tàn khốc. Ý tứ đã quá rõ ràng.

“Chị điên rồi sao?!” Chân Ý giận quá hóa cười, xoay người rời đi. “Tuyệt đối không thể!”

Thôi Phi chột chân trước mặt cô, gần như ra lệnh: “Chân Ý, em phải giúp chị xử lý thi thể đứa bé này.”

“Vì sao chứ?” Chị ta quả thật ngang ngạnh.

“Tiểu Ý...” Thôi Phi vừa mở miệng, đôi mắt đã ngấn nước: “Bởi vì cô bé...” Chị ta nghẹn ngào, cúi đầu che mắt lại: “... bị ông giết.”